

БЪЛГАРСКИ РОДНА ПАРТИЯ

РОДОВО ИМЕННИЕ - КЪЩА С ДВОР С ПЛОЩ ОТ 10 ДЕКАРА, ЧАСТНА СОБСТВЕНОСТ НА СЕМЕЙСТВОТО И РОДА. ВЪРХУ НЕГО СЕ ИЗГРАЖДА САМОПОДДЪРЖАЩА СЕ ЕКОСИСТЕМА (ГОРА, ЕЗЕРО, ЗЕЛЕНЧУКОВА И ПЛОДНА ГРАДИНА, ПОЛЯНА), КОЯТО ВКЛЮЧВА ДОМАШНИТЕ И ГОРСКИТЕ ЖИВОТНИ ПО ТАКЪВ НАЧИН, ЧЕ СРЕЩУ МИНИМАЛНО ВЛОЖЕНИ УСИЛИЯ ОТ СТОПАНИТЕ ТЯ ИМ ОСИГУРЯВА ЧИСТА, ПРЯСНА ХРАНА, ЖИВА ВОДА И ПЪЛЕН С ЕТЕРИ ВЪЗДУХ. НОСИ ИМ РАДОСТ И ЗДРАВЕ, ЗАПАЗВА ЛЮБОВТА В СЕМЕЙСТВОТА И ВОДИ ДО НЕЗАВИСИМОСТ ОТ МЕНЯЩИТЕ СЕ СОЦИАЛНИ И ПОЛИТИЧЕСКИ СИСТЕМИ ЗА ПОКОЛЕНИЯ НАПРЕД. ВЪЗПИТАНИЕТО НА ДЕЦАТА В ТАЗИ СРЕДА РАЗВИВА МАКСИМАЛНО ЗАЛОЖБИТЕ И ДАРОВАНИЯТА ИМ, ЗА ДА ИЗРАСНАТ МИСЛЕЩИ И СПОСОБНИ НА ЩАСТИЕ ЧОВЕЦИ. С ВСЯКА ИЗМИНАЛА ГОДИНА РОДОВОТО ИМЕННИЕ УВЕЛИЧАВА СВОЯТА ПАРИЧНА СТОЙНОСТ, СТАВАЙКИ БЕЗЦЕННО ЗА ДЕЦАТА И ВНУЦИТЕ.

Година VI, брой 20 (237) 10 - 16 май 2010 г.

цена 0.55 лв.

ДА НАПРАВИМ БЪЛГАРИЯ РАЙСКА ГРАДИНА

ФЛОРА 2010

Мариана ПРАМАТАРОВА

Един от символите на Бургас – Националната изложба на цветя с международно участие „Флора 2010“ отвори вратите си за двадесет и седми път. По традиция бургазлии и гостите на града

всяка година имат възможност да се радват на изложението до Гергьовден. Много български и чуждестранни цветопроизводители показват продукцията си в Бургас в красиво аранжирани открити и закрити кътове, разположени в Приморския парк. Освен типично

български и екзотични чуждоземни растения феерията на красотата е допълнена с градинска техника, саксии, декорация и аксесоари. Акценти в тазгодишното издание са книга от цветя и русокоса красавица.

Продължава на стр. 16

ТАКИВА ВЕЧЕ НЕ СЕ РАЖДАТ

Доц. Кирил ПОРОМАНСКИ

БЕЖАНЦИ

Половината от България сме бежанци. Едни към родината, от останалите под чужда власт наши земи. Други, прокудени от робство, въстания, войни, терор, сиромашия, да се скитат немили-недраги по чужбина, измъчвани от носталгията по бащино огнище. Трети, абдикирали от самите себе си, от всичко българско и родно, станали чуждопоклонци, че дори и предатели.

Бежански вълни от социални бури са отнасяли част от нашето население по белия свят. И ние сега сме разсети навсякъде. Други бежанци с една бохчичка, с малки деца и бременни жени в студ и мраз през непроходими планини се стремели да се доберат веднъж до обетованата земя на родината. Кюстендил е един от главните градове, които приемат няколко бежански вълни след Освобождението. Тук има цял квартал, наречен Бездомник, където общината е предоставяла места за строеж на къщи. За тази цел е било създадено и взаимоспомагателно спестовно строително дружество „Бездомник“. По стечение на обстоятелства тук идват подгонените от турските безчинства български семейства след Берлинския договор (13 юли 1878),

след Кресненското въстание, Винишката афера, Илинденското въстание, както и след войните от 1912-1913 и 1915-1918 година, от Западните покрайнини след Ньойския договор от 1919 г. Едно от тези многобройни семейства е и това на Ангел и Божана Дзакови.

Бащата Ангел, спокоен, уравновесен човек, работи като зидар. Когато през зимния сезон няма работа за строителите, той нарамва секирата и тръгва да реже дърва за огрев на по-заможните хора или на вдовици. Майката Божана пере чужди дрехи, продава изтъканото от собствените си ръце платно или работи в тютюневите складове като обикновена работничка. Иначе се носи скромно, но доста докарана, затова ѝ викат фудул Божана с китка на ухото. За разлика от кроткия си съпруг тя е по-активна, дори непримирима към неправдите. Участва в стачката на тютюневите работници, при идването на цар Фердинанд и австро-унгарския император в Кюстендил е една от организаторките на женския бунт. Тогава момичетата заедно с букетите цветя хвърлят и тръни на „неканените гости“, а ученичката Люба Турковска поднася на особите клисав черен хляб с думите: „Спрете войната! Вижте какъв хляб яде народът!“ За тая си дързост тя е малтретирана.

Продължава на стр. 4

ИСТИНАТА ЗА РОМАНОВИ

(резюме на книгата „Император Николай II и конспирацията на XX век“)

На стр. 14

ВАЖНО

УВАЖАЕМИ ЧИТАТЕЛИ!
Търсите ли в. „Родово именование“?

РОДОВО ИМЕННИЕ
НАЦИОНАЛЕН СЕДМИЧНИК

ИДЕТЕ В НАЙ-БЛИЗКАТА ПОЩА!

Каталожен № 618

ИМА И РЕДАКЦИОНЕН АБОНАМЕНТ на телефони 02 962 16 85 или 02 962 16 86. Новите и целогодишни абонаменти за 2010 г. ще получат подаръци - емблематични книги от ИК „Новата цивилизация“!

ДРЕВНИТЕ БЪЛГАРСКИ ВЛАДЕТЕЛИ

IX в. пр. Хр.-XVI в. сл. Хр.

Продължение от предишния брой

Боно ШКОДРОВ

**КАН БОЛГАР
СИН НА
МУНДО=РЕАН
НЕГОВА СЪПРУГА Е
БОЯР-КИЗ ОТ БЪЛ-
ГАРСКИ РОД СЕБЕР.**

Портрет.
Автор: Боно Шкодров.

Роден в годината на коня (490). Съуправител на Кан Аудан. Получавал данък от Персия и Византия. Персийският шах Кавад го поканил в Персия за съвместна военна операция срещу арменците, като му обещал да му даде областта Карабах. Кан Болгар му повярвал, но бил коварно убит от персите.

**КАН ГОСТУН
СИН НА МАСГУТ И
КНЯГИНЯ ОТ РОД ЕРМИ**

Неговата майка е княгиня от българския род Ерми. Бил е временно управляващ регент от името на малолетния син на Кан Реан – Боян. Вземайки под внимание, че в югозападната част на държавата населението е приело християнска религия, заедно с император Юстиниан I утвърдили тази част от неговата държава да бъде християнска, но като независим диоцез от Константинопол и Рим. По тази причина той е убит от своите сънародници на основание чл.8 от закона Торе

за измяна на религията. Анахронично е включен в "Именника на българските ханове" между Ирник и Кубрат, което е едно от доказателствата, че този "документ" е късен и е християнски препис.

В периода 527-531г. настъпват смущения в държавата по религиозни причини. Това е отразено от византийския хронист и венцеславец на пълководеца Велизарий. Със злъч и удоволствие Прокопий Кесарийски описва противопоставянето на УТИГУРИ и КУТИГУРИ като варварски враждебни "племена", които непрестанно воюват помежду си.

СТРАННОТО СЛОВОСЪЧИНТЕЛСТВО НА ПРОКОПИЙ – КУТИГУРИ И УТИГУРИ В СЪВРЕМЕННАТА "ИСТОРИОГРАФИЯ" ПРИДОБИВА ОЩЕ ПОСТРАНЕН АНАХРОНИЧЕН ВИД, Т. Е. ПРЕНАСЯНЕТО НА СМУТНИЯ ПЕРИОД В ОБРАТНО ВРЕМЕ!

НА ТАЗИ БАЗА СА ИЗГРАДЕНИ ФИЗИЧЕСКИ КАРТИ И МНОГО ТОМОВЕ ПРЕПИСАНИ "НАУЧНИ" СЛОВОСЛАГАТЕЛСТВА!

**КАН МУГЕЛ
СИН НА МАСГУТ**

Портрет.
Автор: Боно Шкодров

Свалил от регентски правомощия своя брат Гостун. Направил опит да спре възникналите религиозните вътрешни противоречия в държавата и да спаси от наказателна отговорност живота на своя брат.

**ВСИЧКИ НАРОДИ НА ПЛАНЕТАТА ЗЕМЯ
ТЪРСЯТ СВОЯ ПРОИЗХОД, ДРЕВНИТЕ СИ
КОРЕНИ.**

**НЕ ВСИЧКИ ОБАЧЕ УСПЯВАТ ДА ИЗПЪЛ-
НЯТ ТОЗИ СИ ДЪЛГ ПРЕД СВОИТЕ ПРЕД-
ЦИ.**

**ГЛАВНАТА ПРИЧИНА Е, ЧЕ ДРЕВНИТЕ КО-
РЕНИ НА ДЪРВОТО НА ЧОВЕШКИЯ РОД
И ТЕХНИТЕ ИСТОРИОГРАФСКИ ИНТЕР-
ПРЕТАЦИИ СА ДЪЛБОКО ПРЕПЛЕТЕНИ И
В ГОЛЯМА СТЕПЕН ФАЛШИФИЦИРАНИ
В СЪВРЕМЕННАТА ИСТОРИОГРАФИЯ.**

**КАН АЙАР
СИН НА МАСГУТ**

Портрет.
Автор: Боно Шкодров

**КАН АЙАР
(528-531)
СИН НА МАСГУТ.**

Свалил от държавна отговорност втория си брат Могер заради възникналите религиозни вътрешни противоречия и понесъл отговорност като проклятие над неговото семейство за убийството на своя брат Гостун, обвинен в държавна измяна.

**ЗАБЕР
КАН=КАТРАГ
СИН НА ГОСТУН
(531-563)**

Портрет.
Автор:
Боно Шкодров

Подновил войните с Византия. Атакувал Константинопол, където водили ожесточени сражения с византийския пълководец Велизарий. На Запад, в Тюрингия, поразил франките и германите. Изградил укрепен град на Черно море - Бирман (Одеса), който предал като владение на своя сродник от род Дуло, Кан Боян, и се оттеглил от държавна отговорност.

**КАН БОЯН
СИН НА
МУНДО=РЕАН
(535-590)**

Портрет.
Автор: Боно Шкодров

Бил поканен от Кана Бояр-Киз на служба в Ибер-Себер, където поел управлението на Чала-Бурджан, а след нейната смърт - на Ибер-Себер (535-563). След оставката на Забер-Кан поел управлението и на западните територии на Идел, а също и политиката за

санкции за смъртта на своите предци: Атила, Елак и Дезингих=Хурса. Провел преброяване на населението в държавата на кашанско писмо - куниг. Обединил древнобългарските исторически данни, легенди и предания. Сключил съюз с аварите, приел ги на част от териториите на държавата и заедно водили войни срещу Византия и франките. Изградил укрепления град Бичин /Видин/. В Илирик поразил войските на Цезаревич Тиберий и принудил император Юстин II да му плаща ежегоден данък 80 хиляди жълтици. В съвременната историография е подложен на поредица фалшификации, поради което се наложи да направим критичен анализ на част от източниците: Приложение II-7.

<http://bulgarite.interbgc.com/>.

Тук трябва да добавим, че друга част от изследователите анахронично му приписват вътрешнодържавни противоречия от периода 527-531г., по времето на Гостун, Мугел и Айар.

**КАН АСКАЛ
СИН НА БОЯН
(563-593)**

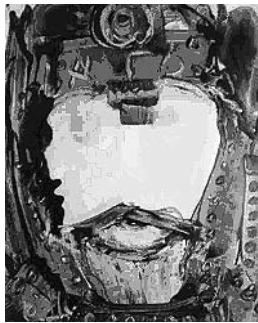

Портрет.
Автор: Боно Шкодров

Освен аварите приел като съюзници улучите (славяните) и заедно атакували Константинопол. Преди окончателната

атака аварите наложили тази атака да бъде осъществена само от техните войски. Кан Аскал, следвайки принципите на Атила да не се опустошава невинно население, се съгласил. Аварите загубили сражението за превземането на Константинопол, изпаднали в ярост и обвинили за загубата на това сражение улучите/славяните/. Кан Аскал не приел обвинението на аварите и защитил съюзниците улучите /славяните/. Двеста хиляди от тях спасил от яростта на аварите и ги извел от полесражението в своята държава. На част от тях възложил да направят кораби и лодки и когато поканил аварите да ги видят, те признали добрите резултати. На другата част възложил като държавна служба охраната на границите с аварите /украинци/.

КАН АЛБУРИ СИН НА АСКАЛ (593-602)

Портрет.
Автор: Боно Шкодров

Заедно в съюз с аварите водил войни срещу Византия. Между аварите и улучите /славяните/ отново възникнали проблеми, този път за кражба на добитък. С цел помирение кан Албури направил посещение на щаба на аварите, където при недостатъчно изяснени обстоятелства умрял. Той имал двама синове Кубрат и Шамбат, които били още малолетни. Държавата се разпаднала на 60 отделни владения. Неговата съпруга Акжан е внучка на Ел-Каган Истеми.

ЮРГАН ТЕЛЕС (602-605) БРАТ НА ВДОВИЦАТА НА КАН АЛБУРИ-АКЖАН.

Внук на Ел-Каган Истеми. Поел временно управлението и отново обединил държавата. Прекратил съюзния договор с аварите и сключил съюз с Византия. Аварите, усещайки за-

плахата, се изтеглили в Панония.

Портрет.
Автор: Боно Шкодров

КАН КУБРАТ (605-665) СИН НА АЛБУРИ

Изгонил аварите в Панония и възложил на брат си Шамбат да извърши наказателна операция срещу тях. Разширил териториите на своята държава, чрез споразумения на Изток по времето на Дуло-Хан 633г. Възстановил и усъвършенствал древните северни търговски магистрали между Китай, Индия, Африка /Мараканда/, Хорезм, Скандинавия, Византия и Галските територии. Започнал обновяване на столицата на кан Саричин /между реките Волга и Дон/ и строителство на селища и укрепени градове в тяхните поречия. В южната зона на държавата построил поредица крепости в стратегически зони на Кавказ. Стимулирал и допринесъл за развитието на металургията, оръжейното производство и други стоки за Туранския каганат. Увеличен е добивът на солните находища от планинския масив УЧУЛИ (Карпатите) за Китай срещу доставка на коприна и от Индия – на подправки. Подобно на времето на своя предшественик, кан Алп-Бий, неговите търговски кораби са пренасяли стоки до остров Крит и до остров Мен (Великобритания).

КАН ШАМБАТ СИН НА АЛБУРИ

ор-
трет.
Ав-
тор:
Боно
Шкод-
ров

Подчинил под своята власт аварите и на старите западни територии на империята на кан Атила образувал независима

държава "Дулоба". Водил поредица войни срещу Византия и франките и разширил в Средна Европа границите на своята държава. В съвременната историография той е представен като вожд на славяните или като франкски търговец, а държавата му се споменава под името "САМО". След 33 години управление и след загуба на битка с франките, той се завръща при брат си Кубрат за помощ. Поради нарушение на единоначалието Кинешът - народният събор - отказал помощ. Кубрат възложил на Шамбат управлението на столицата Бащу /Киев/. В Дулоба Шамбат оставил тримата си синове и своята съпруга. Започнали да го наричат КИИ, което означавало отхвърлен и от което произлиза името на град Киев.

КАН БАТ БОЯН (665-690) СИН НА КУБРАТ.

Портрет.
Автор: Боно Шкодров

След смъртта на Кан Кубрат в Старата Велика България настъпили се-

риозни промени, политически събития и драматични стълкновения. Върховната държавна власт по наследствено право принадлежала на първородния син на Кубрат, Бат-Боян. Третият, най-малкият, Аспарух /Атиле/, организира и провежда срещу брат си политическа кампания и мащабни военни сражения.

В това съдбовно и кризисно за българската държава време Бат-Боян има поддръжката с военна сила на Хазария. Владетелят на Хазария, Каган Кабан /668-683/, е по родословно наследие е от рода Дуло, а неговата съпруга Арбак е дъщеря на Бат-Боян. Между двамата владетели е сключен писмен договор, уреждащ територии на владения, военна подкрепа срещу противници на едната или другата страна, както и споразумение по отношение държавния титул,

с който двете страни се представят. След церемониала за официалното подписване на този договор, на който поставили личните си печати, Каган Кабан казал на Кан Бат-Боян следните слова: "... ИМАМЕ ЕДИН БОГ – ТАНГРА, ОТ ЕДИН РОД СМЕ... И ИМАМЕ ЕДИН ЕЗИК... ЗАТОВА ТЕ ЗАЧИТАМ КАТО СВОЙ РОДЕН БРАТ..." (3. том I. Стр. 21.).

КАКТО В СЪВЕТСКАТА, ТАКА И В СЪВРЕМЕННАТА РУСКА ИСТОРИОГРАФИЯ ПРОБЛЕМЪТ ЗА ХАЗАРИЯ Е ЧЕСТО СРЕЩАНА ТЕМАТИКА. ПРАВИ ВПЕЧАТЛЕНИЕ ОТСЪСТВИЕТО НА БЪЛГАРИТЕ ИЛИ САМО БЕГЛОТО ИМ СПОМЕНАВАНЕ, Т.Е. ПРОДЪЛЖАВА ДА СЕ СПАЗВА УКАЗА НА ЦК НА ВКПБ ОТ 1922Г. ДА НЕ СЕ СПОМЕНАВА ЗА БЪЛГАРИТЕ! ЕВРЕИТЕ, ОБАЧЕ, КОИТО СА БОЛШИНСТВО В ПРАВИТЕЛСТВОТО И ЦЕНЗУРАТА НА СССР, ПРОДЪЛЖАВАТ ФАЛШИФИКАЦИИТЕ НА ИСТОРИЯТА НА БЪЛГАРИТЕ! ТОВА НАЛОЖИ НАШЕТО ИЗСЛЕДВАНЕ ПО ТОЗИ ПРОБЛЕМ :
[HTTP://WWW.BONOSHKODROV.NAROD.RU/](http://WWW.BONOSHKODROV.NAROD.RU/)
ХАЗАРИЯ-1
ХАЗАРИЯ-2
ТОВА НАЛОЖИ ДА НАПРАВИМ И КРИТИЧЕН АНАЛИЗ НА СТАРИТЕ РУСКИ ЛЕТОПИСИ
[HTTP://SARAKT.ORG/ISTORIA](http://SARAKT.ORG/ISTORIA)
В ХОДА НА НАШЕТО ИЗСЛЕДВА-

НЕ УСТАНОВИХМЕ, ЧЕ ГЛАВНИТЕ ИЗТОЧНИЦИ ЗА ИСТОРИЧЕСКАТА ИСТИНА ЗА БЪЛГАРИТЕ СА ВСЪЩНОСТ КОМПИЛИРАНИ И ФАЛШИФИЦИРАНИ "ИЗВОРИ" И СВЕДЕНИЯ ОТ ТЕХНИТЕ ВРАГОВЕ!

В нашето 40 годишно изследване "Писмените знаци на старите българи и връзката им с древните цивилизации-графичен анализ" стигнахме до заключението, че не може писмените знаци да се разглеждат откъснато от историческата истина на техните носители във времето – българите, ДОКАЗАНИ ПО КОРЕКТЕН НАЧИН ОТ АРХЕОЛОГИЧЕСКИ ФАКТИ.

Анализа на фактите ни доведе до заключението, че няма друг народ, на който така системно и задълбочено да му е фалшифицирана историята!

ЧАСТ ОТ ГЛАВНИТЕ ИЗТОЧНИЦИ ЗА ГОРЕПРЕДСТАВЕНОТО ИЗСЛЕДВАНЕ НА АВТОРА СА:

/1./ Джамфар Тарихы, Свод болгарских летописей, том I, 1993; II, 1994 и III, 1997. Оренбург.

/2./ История на древния Рим, В. И. Авдиев и др., С., 1974.

/3./ Тема борбы с племенами европейской сарматии и скифии в монетной чеканке римской империи. М. Г. Абрамсон. 1999. Вестник известия древности.

/4./ Упадок и гибел западной римской империи и возникновение германских королевств, А. Р. Корсунский, Р. Гюнтер. М. 1984.

/5./ Ischezle zivilizazie. London – Beograd. 1965.

/6./ А. В. Симоненко. Некоторые дискуссионные вопросы современного сарматоведения. Вестник известия древности. Бр.1. 2002. М.

/7./ Приск Панийский. Готская история.

/8./ Л. Н. Гумилев. Древние Тюрки.

/9./ В. М. Масон. Страна тысячи городов. М. 1966.

9 май, Ден на освободена от фашизма Европа

ТАКИВА ВЕЧЕ НЕ СЕ РАЖДАТ

**Тодор Ангелов – Божаната, Тоде, Тед, Боб,
Симон, Жан Бастиен, Гълъбът**

Но да умреш,
когато земята се отръсва
от отровната си плесен,
това е песен!
Да! Това е песен!
Н. Й. Вапцаров

**Продължава
от стр. 1**

Тодор е свидетел и на войнишкото въстание, и на превземането на главната квартира в Кюстендил от разбунтувалите се войници, които от кюстендилската гара тръгват за Радомирската република, и за разгрома им при Владая. В Кюстендил редица интелектуалци по примера на френските писатели Анри Барбюс и Ромен Ролан основават антивоенно дружество "Светлина".

В семейството растат две момчета. Йордан е с четири години по-голям. По нрав е затворен, студен, надменен. По-късно ще стане върл привърженик на царизма, сляп националист. Учителствува известно време, а през 1944 г. изчезва безследно. С по-малкия си брат Тодор никак не се разбират. Различни се и по характер и по убеждения. Дори веднъж, когато Йордан тръгва да предаде един нелегален, Тодор грабва секирата, готов да го съсече за предателство. Та се налага майката да вика съседите да ги разтърват.

Тодор е роден на 12 януари 1900 г. в Кюстендил. За разлика от брат си Йордан той е спокоен, уравновесен, с одухотворено лице и светли дълбоки очи, сдържана усмивка. Учи се много добре. Първият му учител в отделенията е Благовест Илиев, също бежанец от жална Македония. Той ги учи да познават и по-

читат народните будители. Разтълкува на всеки какво означава името му. Запознава ги с някои от най-важните събития. Тодор се връща от първия учебен ден възторжен и с радост разказва какво значат имената на членовете на семейството, че всички са от Библията. "Е, няма що, рекла майка Божана, всички сме от Библията. Само дано не се скитаме и ние 40 години в пустинята на сиромашията".

Учението му в Кюстендилската мъжка гимназия е равносилно на университет. Най-напред тука учителствуват академик Ефрем Каранов, също бежанец от Кратово, синът му Радивой Каранов, ерудирани, активни привърженици на анархизма, за безвластие и революция всеобща, равенство, братство. Тук са: поетът философ Емануил Попдимитров, Васил Евтимов, Асен Василиев, както и редица други активни анархисти. Тяхната организация в града е най-

многобройна, клубът им кипи от дейности, сказки и дискусии. "Сближих се с анархистите, пише Тодор, и четях голяма част от тяхната литература, без да мога да намеря задоволителен отговор на чувствата, които ме гнетяха". Наричат го по майчино име Божаната, а съучениците му казват Тоде. Той е един от най-активните в ученическия живот. Паметна за него ще остане ученическата стачка, продължила 43 дни и завършила с победа срещу омразните им учители, които биват преместени в друго училище. Друго такова знаменателно събитие е представлението на пиесата "Разбойници" от Шилер. Тодор е много добър самодеец, участва в редица театрални постановки, рецитира, пее много хубаво с кадифения си баритон.

Песните са едно от онези неща, които ще го съпровождат винаги и ще учудват хората, с които се среща или живее. Любими песни са му били "Ор-

льо, орльо, горско пиле, дай ми твоите криле", "Не искам ковчег от злато, нито покривка от свила", "Долея у селото куче вие, та си глава кини", "Ботевите песни, особено "Жив е той, жив е". На мода са били и редица руски романи: "Стенка Разин", "Варяг" "По дивите степи байкалски" и др. Той живее с песента и в песента при всички обстоятелства на незавършения си 43-годишен живот.

ЛУДИЯТ ДАСКАЛ

На 23 юли 1920 г. Тодор Ангелов получава свидетелство за зрелост № 24/687. През лятото с приятели приработва каквото намерят за единия хляб. Но това не го задоволява. Тогава неговия съученик и приятел от Радомир, Петър Първанов, успява със свои приятели в тогавашната земеделска администрация да му издейства място за нередовен учител в с. Пчелинци, Радомирско. Тодор отива пеша в селото, облечен с шинела на брат си от войните, който не сваля от гърба си през цялата зима на 1920/1921 г. Странен се струвал на хората, с които общува, този магнетичен човек, привличал като магнит. И около него винаги имало приятели, съидейници или просто хора, които го заобикват от първа среща. Първото нещо, на което младият учител научава децата, това са ботевите песни. Макар, че е настанен в голямата стая на една изоставена къща, че зимата е студено, при него винаги има млади хора. Рецитират стихове, пеят песни или водят интересни разговори. Не само децата и младежите, но и възрастните обикват младия си даскал и често го канят в къщите си на обед или вечеря.

Веднъж селяните от Пчелинци наблюдават странна картина. Вратата

на квартирата му е отворена, той ходи по стаята разчорлен и раздърпан и говори, говори нещо много странно. "Брей, тук хат се хората, младият ни даскал е полудял!". Полека-лека се доближават, да му помогнат някак си. А той им вика: "Не бойте се, това е стихотворението "Лудият" от Петьофи, един унгарски поет революционер като нашия Ботев".

Първи май през 1920 г. съвпада с Великден. Пернишките работници се надигат на протестна стачка. Естествено и Тодор Ангелов е там и им демонстрира своята солидарност. Стачниците са бити и пребити, а той уволнен от учителството по параграф 101. Селяните протестират, но кой ги слуша!

ГОРНА ДЖУМАЯ

След едни бурни месеци като трудовак в Ямбол, с активни анархистични протести, на 04. 04.1923 г. е уволнен и заминава за Горна Джумая /днес Благоевград/- здрав като челик, гол като сокол. Захваща се на работа като бояджия при майстор Григор, който като него също хубаво пее. И ако някой иска да ги намери, тръгва по песента, по песента, та при майсторите. В квартирата си има легло с изографисано изгряващо слънце на таблата, слънцето на Свободата?! Откъм хазайката се носи приятната миризма на овчи гювеч и плачът на дъщеричката, което го развеселява. Посещава често клуба на местните анархисти, там чете вестници и спори с приятелите. Друго важно място не само за него е кафенето "Интернационал" на Тошо Комитата. Стопанинът е много демократичен и понеже клиентите му са или приятели или безработни, сиромаси, кафето може да се плаща, когато имаш, а може и да

не се плаща. Важното е да се бистри вечно мътната политика.

Събитията, свързани със Септемврийското въстание от 1923 г., и в Горноджумайско имат трагичен характер. Събират една дружина от 120/150 души, но до бойни действия не се стига. Знамето им е трицветно: бяло, жълто и черно. От едната му страна пише "Свобода или смърт". От другата – на бялото – "Свободна България", на жълтото – "Щастлива Тракия", а на черното – "Жална Македония". ВМРО участва активно в потушаване на въстанието и в жестоката разправа с неговите участници. Тодор е свидетел на разразилите се братоубийствени борби вътре в организацията. Едвам се спасява като заложник в четата на Алеко Василев /Пашата/.

Един хубав летен ден Тодор Комитов и жена му Райна Клисурска се разхождат из Джумаята с Александра Шарланджиева. Случайно срещат Тодор и го запознават с Александра. Това ще се окаже съдбовно и за двамата. От пръв поглед те си допадат. Та нали и Александра е бежанка от Горни Порой, Дедеагачко. Семейството ѝ е многолюдно: майка Митра, баща Вано /Иван/, трима сина и една дъщеря. Отиват най-напред в Самоков, после в Петрич, най-накрая се установяват в Горна Джумая. Навсякъде ги преследва немотията, работа на чуждо за зальк хляб. Но това още повече сближава членовете на семейството. Както и в неговото семейство, тук най-важният човек е майката Митра, тя командва, разпорежда, разпределя, грижи се за всички с всеотдайност и любов.

Александра много иска да учи. Изпращат я в американския колеж. Там тя се запознава с пастора Рубен Манкъм, който и по-късно ще ѝ помогне. Но за повече от две години пари няма. Така си и остава мечтата за университет. Сега и двамата си споделят бежанските мъки, тревоги и мечтите за висше образование. Александра е била кръстена Христина. По горнопоройски са и викали Санта. Учителка в първи клас счита, че Санта значи Александра - Саша, така я и записва - Александра Иванова Шарланджиева. Връзката се задълбочава, семейството много харесва Тодор. Канят го

на обед, на вечеря и все го хвалят пред Александра. Не след дълго, през 1924 г., те се оженват. На 11 януари 1925 г. им се ражда дъщеря – Свобода я кръщават, на своята възжелана мечта. А баба й Митра ѝ казва Слудодка.

Политическата обстановка в града става много тревожна след сваляне на земеделското правителство, Септемврийското въстание и атентата в черквата "Св. Неделя" в София. Арести, убийства, политически борби, корупция, беззаконие... И младото семейство разбира, че за него хляб няма в този град. Освен това отношението към Тодор се влошава след участието му в доброволната чета. Не го наемат на работа, заплашват го. Двамата търсят някакъв изход. И решават да емигрират в Австрия, където режимът е по-либерален. Но ги следят. А и детето? Помага им участието в самодейността, нали и двамата са добри артисти. Играят с успех в постановките на читалище "Съгласие": "На дъното" от М. Горки, "Лес" от Островски, "Женитба" от Гогол, "Службогонци" от Вазов и др. Имат участие в хорове и вечеринки. За представлението в Радомир измолват да вземат със себе си и Свободка, уж там имат роднини, които ще я бавят. По време на дадената им вечеря измолват да ги пуснат да прескочат до София. Там бате й Георги лежи в болницата от туберкулозата. Та ако може да го видят, може това да им е и за последно. Планът успява. Но в София ги чакат други трудности. Квартира, храна, документи за чужбина. Да са живи стари приятели, приемат ги и им съдействат за изваждане на фалшиви документи от Обществената безопасност. Пастор Рубен Манкъм им дава 2000 лв.

От София за Лом. От там с параход във Виена. Постоянно и внимателно се крият. Дори не разговарят помежду си. На никого не откриват плана си за емиграция. Дори на майка Митра. Чак като пристигат в Будапеща, ѝ изпращат една кратка картичка "Живи, здрави, в чужбина". Изненаданата жена споделя: "Аз ем плача, ем се смея. Ке му

фатат вече опинците на Тодора тия айдуци тука! Ама що ке чинат без пари и без мене?" Настаняват се в емигрантски бараки по 40 души на два нара. Но и това е повече от нищо. Австрия също страда от безработица. След няколко месеца на неуспешно търсене на работа решават да заминат за Париж. Там също не е по-добро положението. Известно време Тодор работи в едно ателие за плетени обувки, много модни през лятото. Полицията го следи, защото и тук той не престава да се занимава с политическа дейност. Дори се налага да ги екстрадират в Белгия. Там Тодор създава Славянски комитет. Приемат го в Белгийската компартия и дори го правят член на Централния ѝ комитет. Нещо, което с

ИЗГНАНИЦИ КЛЕТИ, ОТЛОМКА НИЦОЖНА ОТ ВИНАГИ ХРАБЪР НАРОД МЪЧЕНИК П. Яворов

други чужденци дотогава не се е случвало. Там Александра намира работа. Разболява се Свобода, а след това и майката. Но добри хора им помагат. За

да дойде 1930 г., когато по повод на сватбата на цар Борис Трети със принцеса Йоана Савойска бива дадена амнистия на жените на осъдените и двете се връщат в България. Раздялата е трогателна, дори трагична. Свобода вече никога няма да види баща си. Саша и Тодор си пишат изповедни писма пълни с обич и мъка. Срещат се само още веднъж през 1936 г. в Париж, когато Тодор заминава за Испания. И толкоз. В България с открити обятия и неизказана радост посреща двете жени само майка Митра и ги обгражда с много любов и майчински грижи. Децата се подиграват на Свобода, че говори на френски. Александра трудно намира работа. Докато (пак да са живи приятелите) не ѝ подсказват, че има въз-

можност да се яви на изпит по френски език за придобиване права на редовна гимназиална учителка по езика. И това

Александра я помнят като достолепната учителка по френски език. Строгата директорка на гимназията. Създателка и първа директорка на икономическия техникум. Един достоен човек, отдаден на работата и на дъщеря си.

Свобода завършва френска гимназия и журналистика в Ленинград. Работи в апарата на ЦК, в "Работническо дело", Българска кинематография. Омъжва се за кардиолога д-р Любчо Бъчваров, от когото има дъщеря Елица, женена за бразилски компютърен специалист. Свобода има голям принос в литературата, кино-то и телевизията.

И Александра, и Свобода проявяват същата нетърпимост към неправдите, честност, откровеност и човеколюбие както и Тодор, но това им струва редица неприятности от властите. Но те остават верни на паметта на своя другар и баща.

NO PASARAN!

Тридесетте години на миналия век са изпълнени с революционни събития. Ван дер Любе подпалва Райхстага. Но фашисткят съд започва

знаменателния процес срещу Георги Димитров и другарите му. В защита на подсъдимите се надигат прогресивните сили не само в Европа. Във Франция социалистите на Леон Блум печелят избори. В Испания левите сили - анархисти, социалисти и комунисти, на 16 февруари 1936 г. образуват *Fronte popular* - Национален фронт, спечелват изборите и съставят ляво коалиционно правителство. Липсата на единство и своеволните действия на анархистите довеждат до убийството на Хосе Калво Сатело, един от водачите на десния опозиционен Национален фронт на едрата буржоазия. Започват вълнения. Много активно срещу новото правителство се намесват военните от Мароко и вътре в страната. На 17 юли 1936 г. генерал Франсиско Франко Балмонде повежда разбунтувалата се войска и тръгва да сваля законно избраното правителство в Мадрид. Започва Испанската гражданска война от 1936-1939 г. Правителството разполага с 110,000 войници, въстаниците - с 150,000 войници и офицери.

Във военните действия се намесва на страната на Франко Хитлерова Германия. Хитлер изпраща 20 транспортни самолета "Юнкерс" за прехвърлянето от Африка на 14,000 военни и 300 тона военно оборудване. Освен това е изпратен легион "Кондор", авиационни и бронирани поделения, 500 бойни и транспортни самолета и 1999 офицери. Италия в лицето на Б. Мусолини също бърза да се притече на помощ на Франко с 80,000 италианци, 1000 самолета, 2000 оръдия, 1000 бронирани машини, 3400 картучници, 10 000 пушки, 5300 бомбардировача с 15,500 тона бомби. В СССР се разгаря остър спор между Сталин и маршал Тухачевски, който настоява в Испания да бъдат изпратени само доброволци. Въпреки това Сталин изпраща в Испания 300,000 пушки, 10,000 картучници, 400 бронирани коли, 400 самолета, 2000 съветски пилоти, техници и офицери.

Създават се също така 7 интернационални антифашистки бригади с около 25,000 души от 54 страни в света. От България участват около 400 души в два батальона "Г. Димитров", стотина души българи са на отговорни

постове, 100 ранени, 80 души са убитите. Интербригадисти от Кюстендил са: Борис Стоев, Борис Христов Бакърджиев, Борис Георгиев Менков, Владимир Златанов Георгиев - Ротката, Георги Константинов, Иван Христов Дойчинов, Костадин Поппандев Каракашев, Петър Христов Паскалев, Соломон Алкалай, Стефан Манов - Шуната, Сами Яков Аса.

Тодор Ангелов организира 6 души българи доброволци от Белгия и с тях заминава през декември 1936 г. за Испания. Пристига в селището Мората де Тахуня със специална задача в щаба на 15 интернационална бригада. "Ние сме слабо въоръжени, пише той, но с висок дух и дисциплина побеждаваме врага, но не можем да отговорим на техните авиони". Поздравяват се с "No pasaran! - Няма да минат! Тодор участва в боевете при р.Ебро, крепостта Алказар и др.; в боевете е ранен. След войната попада в редица лагери: Аржерсюр мер, Сен Сюприен, Гюрс. На 29 юли 1939 г. е освободен и се завръща в своята втора родина - Белгия. Испанската гражданска война е зловецът на увертюра към Втората световна война. Хитлер се надява да превърне Испания в предмостие за завладяване на Африка и едновременно като плацдарм в гърба на Франция. От своя страна, Сталин се надява да превърне Испания в социалистическа и да продължи разпространението на социализма през Франция в останалата част на Европа. Кроежите и на двамата не се сбъдват. Но и във фашистка Испания на Франко, и в СССР жестокостите и преследванията на "неудобните" са едни и същи.

НЯМА СМЪРТ ЗА ЧОВЕКА!

Тодор е член на ЦК на Белгийската компартия, където го приемат като свой. На 10 март Брюксел е бомбардиран, а след това и цяла Белгия окупирана. Започва европейското съпротивително движение срещу фашистката агресия. Тодор е член на Главния щаб на белгийското съпротивително движение. Изживени са младежките увлечения по анархистичната мечта за безвластие и революция световна.

Дружбата му с такива комунистически деятели като Б. Илиев, хора с лично обаяние, трезва мисъл и организационен опит, личният му опит от Испанската гражданска война и дружбата му с видни дейци на Съпротивата като Андре Шатманс, Раймонд Дени, Жак Блум, Емил Лагенщайн и др. променят политическото му верую. Вместо младежката анархистична мечта за безвластие и световна революция той преминава към организирана революционна борба. За новата 1940 г. той пише на дъщеря си: "Ние не сме суеверни и не вярваме в някаква съдба, окачена на небето. Каквото направим всички ние, това е нашата съдба. Грехове! Ние нямаме грехове. Грехове имат тези, които ни прокудиха от родината". В Белгия той създава Славянски комитет от българи, сърби и хървати. По негово предложение и главно с негово участие се създават така наречените "Летящи групи". Това са неголеми ударни съединения, много добре въоръжени с немско пленено оръжие, с немски муниципии и с необходимия транспорт за бърза действие на няколко места. В организирани и ръководени от Тодор бойни групи на Съпротивата участват повече от 240 души от различни народности. Сега с пълна сила се проявяват неговите лични качества. Неговата магнетична личност привлича и обединява хората и успява да създаде от тях непробиваема сплав, железен юмрук срещу неканения враг. Той е честен, пряк, изключително верен другар и способен ръководител. Обича хората и хората го обичат. Герой безстрашен по характер и по дела. Неговите "летящи групи" извършват повече от 200 мащабни акции срещу фашистките окупатори в редица градове и населени места: Брюксел, Анверс, Моне, Лиеж и др. Той е в дълбока нелегалност, постоянно мени мястото и имената си / подобно на Левски /, днес е Боб, утре Симон, друг ден Жан Батист или просто Гълъба. От младежките си години той си има един поздрав: "Няма смърт за човека!", който и сега звучи между момчетата от летящите бригади на различни езици. При всеки разговор със земляци той изповядва горещото си желание,

ако дадат амнистия, час по-скоро да се завърне в България.

Акциите са изключително успешни. Освобождават редица затворници, пленници от болници и лазарети, ликвидират гестаповци-убийци, успяват да превземат общината в Скаарбек, изземат и изгарят списъците на хиляди евреи, подготвени за депортиране във фашистките лагери на смъртта. Нападнат складове и немски военни поделения и се снабдяват с необходимата им техника, облекло, оръжие и боеприпаси. Най-голямата им и най-успешна акция е ликвидирането на немски военен ешелон с войска и бойна техника срещу английския десант в Диеп. Гестапо подозира, че тези мащабни акции не са случайни, а са ръководени и организирани от някой, кого те наричат "Терорист Х", но така и не могат да го открият. И тука им идва на помощ юдиното предаване. През февруари 1943 г. е организирана нелегална конференция на групите на Съпротивата. Мястото и времето са съобщени на Гестапо. Завързва се престрелка, в която Тодор е ранен и пленен. Закарват го на 25 км. от Брюксел в крепостта затвор Бреендок. Там заедно с него има 360 души. В продължение на 10 месеца е "разпитван" и инквизиран "по особено мъчителен начин", както по-късно ще пише дъщеря му Свобода Бъчварова в едноименната си книга. Но той не казва нищо, не издава никого от своите другари. Гестапо така и не разбира, че е хванало най-главния - "Терорист Х". Хвърлен в студените, мрачни килии на затвора, изтезаван по най-мъчителен начин, а той се шегува и пее.

Всеки ден при затворниците влиза един надзирател и назовава номерата на следващите жертви, отиващи на разстрел. Независимо от жестокостта на обстоятелствата Тодор не пада духом и продължава да си пее. Особено ботевите песни. Той помни думите на своя любим поет революционер: "Само оня, който е свободен, може да се нарече човек в пълния смисъл на думата, а който умре за свободата, той не умира само за своето отечество, а за целия свят". На 30 ноември 1943 г. извикват неговия номер. Той сваля ризата си и тръгва

срещу куршумите с голи гърди. Ризата? Бяла риза са искали да им облекат осъдените на смърт български борци срещу турското робство, преди да ги обесят. На другарите си вместо прощавайте казва: "Победата ще бъде наша!", "Няма смърт за човека!". И тръгва с вечната и непобедима ботевата песен:

Жив е той! Жив е...

Гестаповците немеят, другарите му са учудени - осъден на смърт да пее!?

Героите, пише Н.Островски, имат два живота: единият кратък и свършва с гроба, и другият - който преминава през вековете. Белгийското правителство му дава званието Герой на Белгия, награждава го с най-високия орден "Крал Леополд с палма" и му построяват паметник в Брюксел. Кюстендил го обявява за почетен гражданин, издига му паметник. Награден е също и с най-високите български отличия.

Висок, възрус, с къдрава коса, вечно гологлав, строен, широкоплещест, със светлосини блестящи, широки очи за цял свят, вечно усмихнат. Рядък характер. За другарите си готов на всякакви жертви. Всички, които са живели с него, са запазили най-хубави спомени. Никога не повишава тон. Спокоен, уравновесен, винаги внимателен и много интелигентен, изключително верен приятел, мил и добър. Поотслабнал, с износено сако, но винаги елегантно облечен. Упорит, издръжлив, безстрашен. Ясно личат изпъкналите му скули и двете дълбоко врязани прави черти между веждите и челото. Непреклонната си вяра в "дните честити, че утре животът ще бъде по хубав от пролет, по хубав от песен".

И той влиза в безсмъртието с "Жив е той..."

и неизменния поздрав: "Няма смърт за човека!" "Няма!

Такива наистина вече не се раждат!

Христо СТАНЧЕВ

Инфарктно съдебно заседание

Щатският прокурор пледира за жестока присъда над сериен убиец, канибал, банков обирджия, телефонен измамник, фалшификатор на пари, брутален изнасилвач на монахини и монаси, хакер и садист. Всичко това е един човек – завърши прокурорът.

Притиснат до стената, обгрижван дълго време, очевидно, съдията произнесе:

- Тежък момент от съдебната история на щата! Произнасям най-страшната присъда в моята практика. Осъждам Джон Смит на принудително заселване в България!

- По-добре електрически стол! – изрева подсъдимият. – Съдът е подкупен!

- За обида към съда произнасям втора, вътрешна присъда. Освен заселване в България, да бъде принудително регистриран като едноличен търговец!

- Това е страшно! Не, това е нечовешко! По-добре газова камера! Съдията е българин!

- Аз съм потресен от тази обида. В моя планаторски род винаги е имало славни каубои, картоиграчи, робовладелци и добри познавачи на уискито. Но българини – никога! Произнасям трета присъда: Освен със заселване и регистрация като едноличен търговец, осъждам Джон Смит да изтегли кредит от българска банка с български лихви!

Подсъдимият се свлече светкавично от страхен гърч. Получи троен инсулт, двустранен инфаркт и спукване на жлъчка едновременно.

Обясним страх

- Всеки да улови кана! Аз черпя!

- Защо бе, Пешев, да не те записаха за депутат?

- Не, аз съм честен човек.

- Тогава?

- Най-последно..., най-последно уплаших жената... От трийсет и кусур години... Глътна си езика... Така я изплаших. Взех й страха с една дума...

- Как така бе, Пешев, на тебе три жлъчки ти смениха, цял патрондаш куршуми ти ляха срещу

уплах, изведнъж – всеки кана с вино да улови.

Отношение взеха и тези от компанията, които знаеха Пешев от времето, когато ползваха общо куко с ваденки на пеперудки и меченца в детската градина.

- Пешев, жена ти има лидерски характер с ясно изразени командно-терористични реакции. Не вярваме. Не ни е за виното, дето черпиш, ама не вярваме, че си я уплашил или там дето се хвалиш, че си й взел страха...

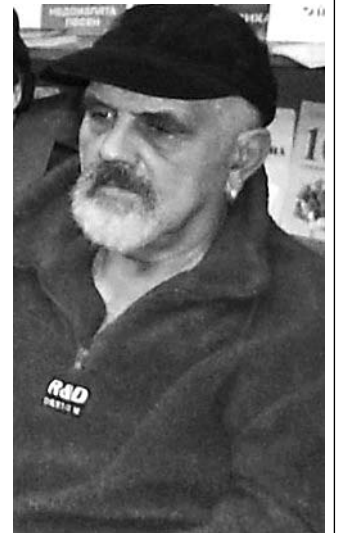
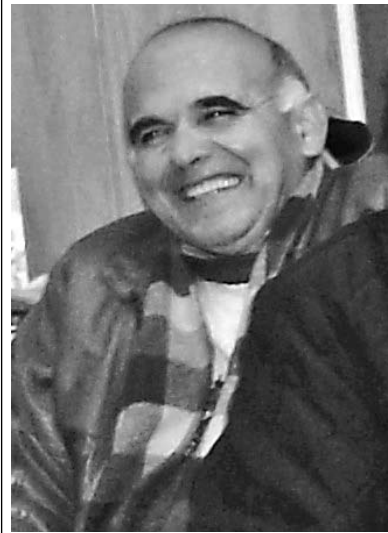
- И още как! Срещна ме в коридора през нощта. Крушката беше изгоряла. Бях с куртка от бригадирското движение, ползвам я още за пижама. Завит с три шала и ушанка с петолъчка – като германец от източния фронт, преминал на страната на октябърците. Снопове косми стърчат от ноздрите и ушите ми. Небръснат, с три косъма, небрежно-поетично разхвърляни на главата ми. Сияйно възнесен от отминалите пристъпи на простатата. Не беше ме виждала такъв от последния митинг, посветен на благоденствието на пенсионерите в България. Остарях, но все пак я уплаших!

„Да „умрем“ от смях, а не от глад

Двама от двеста обреха награди-
те в национален конкурс

Само хуморът и сатирата днес успяват да поставят в съвременното нещата на мястото им. Като ги „убиват“ или поне заклеят със смях. Затова е така похвална инициативата (четвърта по ред) на Община Кубрат и нейния Клуб на хумористите „Жарава“ да „лекува“ със смях дълбоките рани на обществото ни чрез своя ежегоден конкурс за хумор и сатира. Общо около 200 души от цялата страна се включиха в станалия традиционен форум, този година под надслов: „Вместо да умрем от глад, нека да умрем от смях“. В третия раздел на конкурса за кратък хумористичен разказ бяха отличени двама кърджалийци – Христо Станчев (първо място) и Александър Щинков (трето място). Второто място грабна Калин Калинов, също роден в Кърджали, но вече живеещ в Асеновград. Да им е честито.

Лиана ФЕРОЛИ

ТАЙНАТА ЗА ДЪЛГОЛЕТИЕ И ЩАСТИЕ Е ОПТИМИЗМЪТ

Лиана ФЕРОЛИ

Класикът в българската детска литература, преводач, редактор и дипломат Леда Милева наскоро отпразнува своя 90-годишен юбилей.

Завършва Американския колеж и Института за детски учителки, следва и право в Софийския университет, но литературата остава голямото й призвание. Тя е и полиглот с безброй преводи на проза и поезия от английски, френски, руски. Била е главен редактор на списания, генерален директор на БНТ, постоянен представител на България в ЮНЕСКО, шеф на преводачите, депутат във Великото народно събрание. Включена е в почетния списък „Ханс Кристиян Андерсен“. Милева отговаря за детските радиопредавания в БНР след 9 септември 1944 г., работи и като редактор в издателство „Народна младеж“ (1951-1956 г.). От 1956 до 1960 г. е главен редактор на списание „Дружинка“. През 1966 г. става директор на БНТ, остава на този пост до 1970 г., след което започва работа в Културния отдел на Министерството на външните работи.

Изявява се и като председател на България ПЕН-клуб, председател на Съюза на преводачите от 1979-1989 г., като главен редактор на списание „Панорама“ (1980-1990 г.). Член е на управителния съвет на СБП от 1979 г. до 1989 г., а също и на Управителния съвет на Международния фонд за развитие на културата към ЮНЕСКО от 1984 до 1992 г.

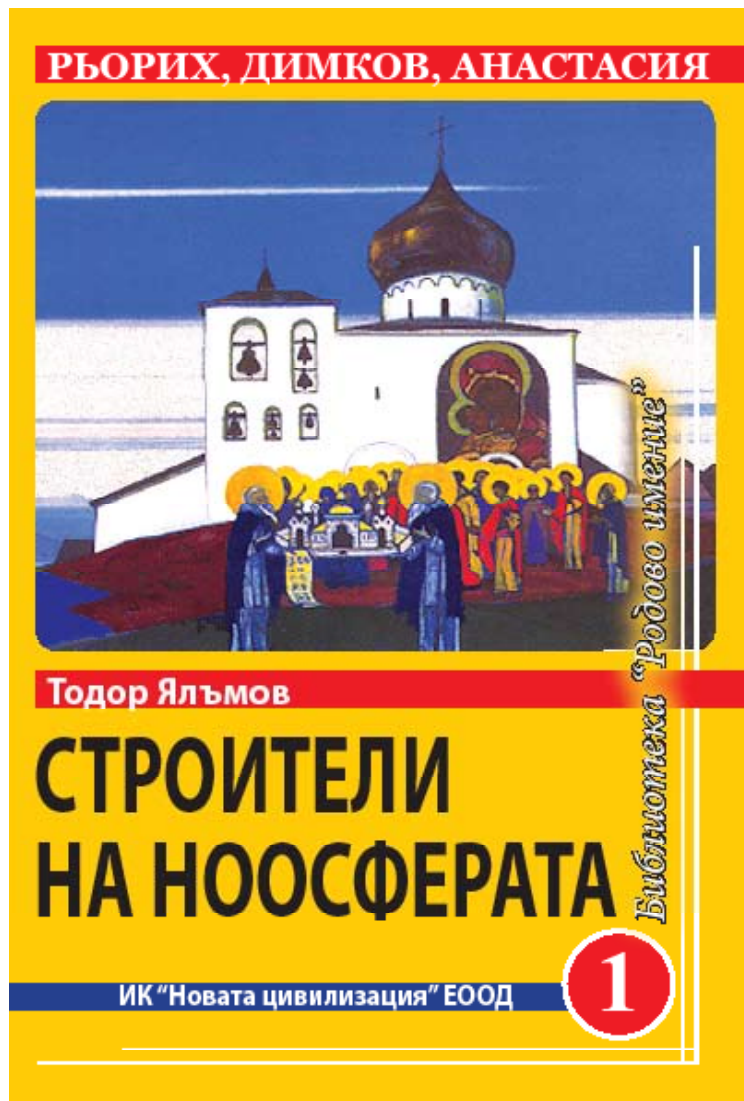
Леда Милева дебютира в поезията през 1940 г. Издала е повече от 30 книги със стихотворения и поеми за деца, сред които „Заю на разходка“ (1946 г.), „Работна мецана“ (1954 г.), „Влакче през града“ (1960 г.), „Мустакатият Иванчо“ (1957 г.), „Бели лястовички“ (1962 г.), „Влак-юнак“ (1967 г.), „Цветни приказки“ (1969 г.), „Юначе с калпаче“ (1968 г.), „Черно фламинго“ (1978 г.), „Как идва денят“ (1982 г.), „Къде е хоботът на слона“ (1983 г.), „Три букви“, „Златоперко“ (1980 г.), „Листата на брезата“ (1970 г.), „Зайченцето бяло“ (1993 г.).

Нейни стихове и пиеси са преведени във Франция, Германия, Русия, Полша, Унгария, Сирия и др., а много от произведенията й отдавна са влезли в букварите и читанките.

Превежда английски, индийски народни приказки, романите „Стършел“ от Е. Л. Войнич, „Фирмата“ от Дж. Гришам.

Днес за свой главен дълг Леда Милева смята да се грижи за творческото наследство на баща си Гео Милев.

Дори на 90 поетесата признава, че няма време да се замисля за възрастта, защото всеки ден е заета с обществени задачи. Тревожи я това, че вече няма детски списания, а оттам и млади детски писатели. Бих искала това, което пиша за децата – споделя Леда Милева – да ги прави чувствителни към красотата в природата и в човешките отношения, отзивчиви към страданията, към проблемите на обществото, в което живеят, и на нашия свят. Наскоро представи най-новата си книга „Кънки на колелца“ в Столична библиотека. Не позволявам на главата си да остарее, казатя пред своите читатели. Работата ми дава и тонус, и сила, и енергия, която ме зарежда с оптимизъм. Пожелавам на всички да имат вяра и надежда, да гледат в бъдещето с оптимизъм. Ако има тайна за дълголетие и щастие, то тя е в това.

“Строители на ноосферата” – строители на разума и културата

СЛОВО

на доц. д-р Христо КАРАГЪОЗОВ – председател на НГИК “Петър Димков”, произнесено на представяне на книгата “Строители на ноосферата” на Тодор Ялъмов (Федя), 27 април 2010 г.

Драги колеги, съмишленици и приятели,

Поводът за нашето събиране тук е много радостен – книгата на Тодор Ялъмов, на нашия Федя, “Строители на ноосферата” е вече реален факт. Негово лично творческо дело, но и дело на ИК “Новата цивилизация” с директор акад. Атанас Панчев. Отплатата е двустранна: Ялъмов пише живо и увлекателно за родовите имена в Русия, за акад. Медиков, за българската алея от звънящи кедри. Федя е и оператор и съсценарист на филма “Родово имение – Любов и мечти”.

Приятно съм впечатлен от богатството и полифоничното съдържание на книгата. Погледнете какъв мащабен диапазон от теми обхваща тя:

- Николай Ръорих в България;
- Будителите Ръорих и Петър Димков;
- Ръорих и Людмила Живкова с нейната програма за хармонично развитие на личността, годината на Ръорих в България и Международната асамблея “Знаме на мира”;
- Тройният духовен съюз “Николай Ръорих – Петър Димков – Людмила Живкова”.

По-нататък следват:

Петър Димков, Русия и духовността на Лечителя, проектирана в 7-годишната дейност на Националния граждански инициативен комитет (НГИК) “Петър Димков”, чиито зам.-председател е Тодор Ялъмов – един от всепризнатите стожери на Националния комитет. Достатъчно е да припомним само, че създаването на половината от гражданските комитети “П. Димков” в страната е свързано с името на Федя. Ялъмов със свойствената си прозорливост много бързо осъзна жизнената необходимост от изграждането на такива граждански клубове в страната – ако искаме идеите и делата Димкови в духовността, родолюбието българско и здравето (физическо и нравствено) да пуснат трайни корени в

малките и големите селища на Отечествово ни; да запалят млади и стари, деца, юноши и младежи, както това е сторил навремето Петър Димков. Лечителя е един от най-ярките строители на ноосферата – сферата на духовността, разума и културата; въпрос, който Федя е разработил издълбоко в своята книга. А ние от НГИК, ние сме само скромни продължители на великото Димково дело. И тук искам да споделя с вас радостта си от посвещението на Федя в книгата му за мен: “На Христо Карагъзов. С обич и уважение за усилията за изграждането на Ноосферата! Твой верен съмишленик: Тодор Ялъмов”. Вярвам ти, Федя, и се надявам, че нашето приятелство и творческо духовно сътрудничество ще продължи още дълги години.

Градината, която ние от НГИК засаждаме и поливаме е голяма – има място за всички – за всички люде, съпричастни на идеите и делата Димкови; за всички хора, обърнати с лице и душа към Ноосферата на духа, разума и културата.

Искам да изразя задоволството си и от четвърти раздел на книгата, озаглавен “Будители на космическата ера”. Тук Ялъмов аргументирано разкрива концептуалната връзка на Иван Ефремов с учението на Владимир Вернадски за Ноосферата и учението на Константин Циолковски за научно-техническата експанзия на човечеството във Вселената, както и неговата интеграция в една йерархическа организирана мрежа от космически цивилизации – “Великият пръстен” (виж с. 7-8, 178-181). В този раздел ерудицията на Федя проблясва с пълна мощ – не случайно Ялъмов е един от основателите на Клуб фантастика и прогностика “Иван Ефремов”. Не е случаен и финалът на неговата книга: “Кюстендил – град на будители и духовно строителство” – там Федя, Роси Рачева и моя милост реализирахме добра работа както по изграждането на ГИК “Петър Димков”, така

и за неговото успешно стартиране. Днес това е един от най-активно действащите комитети “П. Димков” в страната, воден от креативната и енергична Антоанета Ропева и пряко подпомаган от неуморимата Димитринка Укралска, началник на отдел “Култура и духовно развитие”. За ваше сведение, скъпи приятели, именно в Кюстендил ще проведем на 23-24 юни т.г. – навръх ЕНЬОВДЕН – кръгла маса “Природата – велик лечител”, съвместно с вестник “Родово имение” и ГИК “П. Димков” – Кюстендил. Три дни преди това, на 20 юни (неделя), ще организираме и проведем на Витоша нашата традиционна изява “Еньовден” с поход и богата културна програма на естрадата “Момина скала” – тези две прояви (за втората главен организатор е Боряна Баракова) заемат ключово място в Националната програма за 2010-2011 година на Националния комитет “Петър Димков” и в чест на 125-та годишнина от рождението на Лечителя. Редица от вас са запознати с въпросната Програма. Тя излезе и във в. “Родово имение” (бр. 11 от т.г.), който желае, може да си вземе от този брой. За тази наша Димкова юбилейна програма ние говорихме наскоро (15 април т.г.) на Конференцията в чест на 75-та годишнина от подписването на “Пакта Ръорих” – говорихме Федя, аз, Христина Бързанова и Боряна Баракова. Вълнуващо говори и Лили Диликирова.

В заключение: промоцираната днес книга на Тодор Ялъмов “Строители на ноосферата” трябва да стане достояние на много, много хора в страната. И ние от НГИК “Петър Димков” горещо ще я препоръчваме и разпространяваме в България и чужбина – книгата и Федя заслужават това.

На добър час!

Благодаря ви за вниманието.

ги води в различни посоки всеки път. Понякога е чисто физическо, като в последния брой – дестинацията е Ауровил, Индия, един град, в който казват, че слънцето изгрява някак по-различно... Всеки обаче пътува предимно в себе си и многото гости на списанието го показват по блестящ начин. Ако дам пак пример от последния брой, то пътешествията в живота на Читранджан Кумар, най-близкият ученик на Свами Дев Мурти, и на Бисера Виденова, чиято мисия е да твори хармония в живота чрез фън шуй, са блестящ пример именно за това пътешествие...

Коя е основната аудитория на списанието?

- Списанието се чете от различни на възраст хора, които имат различно призвание. В повечето случаи те се превръщат и в наши приятели, защото духовните хора имат нужда от окуражаване, от близост. Понякога са млади, друг път - не толкова. Някои се срещат със списанието в чайните или вегетарианските ресторанти, а други – в йога студията, които посещават. Опитваме се да бъдем близо до тях, да сме част от начина им да противостоят на стреса. Да ги съветваме, когато

нас самите, то трябва да бъде обичано, а ние сме се отучили твърде много от това. Затова е важно да намерим вдъхновението, което помага на хората да преоткрият именно тази своя способност – да обичат.

С какво те привлече идеята за здравословен и духовен начин на живот?

- Да се живее здравословно е ужасно забавно, защото започваш да обръщаш внимание на идеи, продукти и рецепти, за които никога не си имал време преди. Превръщаш всекидневието си в игра, а освен това спестяваш и не малко пари. Дискутирали сме това с една позната, която казва: „Хората си харчат парите за цигари, алкохол и какво ли не, а ние спестяваме и можем да си позволим много по-различни неща...” В основата на здравословното обаче е умението да чуеш потребностите на собственото си тяло. И именно тук нещата се преплитат и с духовното. Когато човек е обърнат навътре, към себе си, той вижда на практика много повече. Животът е вътре в нас и не се нуждае от рекламни послания и пъстри билбордове. Изборът правим с интуицията си, а не според това

Краси Проданов: Животът е вътре в нас, избора за него правим с интуицията си

Красимир Проданов е двигателят, сърцето и душата на едно от най-стойностните списания у нас – „Усури”. Списанието е за хора, които предпочитат здравословния начин на живот и целта им в живота е духовното развитие и нравствена градация.

И както казват, каквото е списанието, такъв е и човекът, който стои зад него. Краси безспорно е човек на светлината. Той е роден в Бургас преди 35 години. Твърди, че първите му съзнателни спомени са как чете поезия, когато е на 4-годишна възраст, едва научил буквите. Преди двадесет години изключва месото от хранителния си режим и до днес е вегетарианец. Завършва специалност „журналистика” в университета и благодарение на журналистическия си талант и нравствени идеали, чрез работата си в

„Усури”, Краси застана и отстоява множество екологични и духовни каузи.

Откога съществува списание „Усури” и как се промени концепцията му през годините? Какви са идеите, които струят от страниците на списанието?

- Първият брой на списанието излиза през 2003 г., като дотук общо са 73. Наскоро реших да пресметна кога точно ще празнуваме излизането на книжка №100 и се оказа, че това ще се случи през ноември 2012 г. Мъдрите хора казват, че всяко нещо си има своята мисия, към която съдбата го води неуморно, и ако нашата се нарича 2012-та, то ми се иска повече хора да са намерили вдъхновението вътре в себе си след някоя прочетена статия. Именно това е и голямата цел на малкия

ни екип – вътрешния по-кой, хармонията и баланса, усещането, че всички сме обичани и на земята няма нищо случайно... Но дори и това са пак малка част от причините, които карат издателя ни Калинка Стайкова да стои зад този проект общо почти седем години дотук.

Какви са основните теми и рубрики в списанието?

- Наричаме „Усури” списание за духовно развитие и хармоничен живот и в тези няколко думи се съдържат и основните му идеи. Балансът в живота, в нас самите обаче не е занимание скучно. Животът е динамичен, често се оказваме на тънко въже, а от двете ни страни зее пропаст. Затова и още на корицата призоваваме читателите си да тръгнат на пътешествие, предназначено за духа. Това пътешествие

имат проблем, и да им помагаме, когато искат да видят по-надалеч. Но това е въпрос на симбиоза, защото без своите читатели списанието би увяхнало, както се случва и с най-красивата роза, останала без корени...

С какви предизвикателства се сблъска списанието през годините и продължава да среща и до днес?

- Основното предизвикателство – това си личи много добре и по всеки един брой на в. „Родово имение”, е пълното несъответствие между епохата, в която живеем, и тази, за която работят нашите две медии. Стремим се към светлина, а мнозина са забили нос в земята. Да ги накараме да си повярват, че животът не е материално притежание, това е най-голямото предизвикателство. Съществуването е огледало на

какво препоръчва телевизията. Именно когато ограничим външните дразнителни, се изправяме пред един нов свят – а всъщност забравен свят. Някои наричат диалога със себе си здравословен, други твърдят, че е духовен, но истината е, че е преди всичко пълноценен. Досуц като пълнозърнестия хляб! (смее се)

Какво е за теб вегетарианството и целесъобразния начин на живот?

- Един приятел твърди, че въобще не бил интересен на момичетата докато един ден не станал вегетарианец. Превърнал се в популярна особа. В търсен мъж!

ИСТОРИЯТА НА ЧОВЕЧЕСТВОТО, РАЗКАЗАНА ОТ АНАСТАСИЯ

- Сам прецени, Владимире, хората, които днес управляват света с пари, мислят, че щастието може да се постигне само чрез власт и пари. И се мъчат да убедят в това всички останали хора, които се напъват да печелят грошове. Но често, вече все по-често, страдат самите победителите в най-безсмислената надпревара. Достигат илюзорни висоти и затова много по-остро от другите усещат цялата безсмисленост на живота си. Ще ти покажа една картина от бъдещия живот, а ти я опиши - нека се превърне в реалност.

Милиардерът

Милиардерът Джон Хайцман умираше на четиридесет и втория етаж на своя офис. Целият етаж бе оборудван като негов апартамент. Двете спални, тренировъчната зала, басейнът, гостната и двата работни кабинета бяха станали неговото убежище през последните три години. През тези години той не напусна своя апартамент нито веднъж. Нито веднъж не слезе със скоростния асансьор долу в едно от помещенията, където работеха службите на неговата финансово-промишлена империя. Нито веднъж не се качи на покрива, където стоеше вертолетът му и постоянно дежуреше екипаж, готов да изпълни указанията на стопанина. Но стопанинът през последните три години не се появи нито един път.

Джон Хайцман три пъти седмично приемаше в единия от кабинетите само четиримата си най-близки помощници. По време на кратките, не повече от 40-минутни, съвещания той изслушваше докладите им без особен интерес и понякога даваше кратки указания. Разпорежданията на милиардера не се обсъждаха и се изпълняваха безусловно и точно. Финансовото състояние на империята, която единовластно владееше Джон Хайцман, се увеличаваше ежегодно със 16.5%. Дори през последната половина година, когато Хайцман въобще престана да провежда каквито и да са съвещания, печалбата не намаляваше. Създаденият от него и отработен механизъм на управление не даваше грешки.

Никой не знаеше за истинското състояние на милиардера. Фамилията му почти не се споменаваше в пресата. Хайцман строго спазваше правилото: "Парите не обичат светата".

Още баща му наставляваше младия Хайцман така: "Нека тия политически парвенюта се мяркат постоянно по екраните и във вестниците. Нека президентите и губернаторите разговарят с народа, обещавайки щастлив живот. Нека публичните милиардери се разкарват на лимузини с охрана. Ти, Джони, не бива да правиш всичко това. Ти трябва винаги да си в сянка и чрез властта си - властта на парите - да управляваш правителствата и президентите, милиардерите и просяците от разни страни. Те не бива да имат понятие кой точно ги управлява.

Схемата е изключително проста. Именно аз създадох валутния фонд с безброй вложители. В действителност, под различни имена там лежат седемдесет процента от моите капитали! Външно, за пред тълпата, фондът е създаден за поддържане на развиващите се страни. А всъщност го създадох като механизъм за събиране на данък от всички страни.

Ето ти пример. Избухва военен конфликт между две страни, едната от които има нужда от пари, а най-често - и двете. Да взимат - после ще ги връщат с лихва. Стават в някоя

страна социални сътресения и пак трябва пари - да взимат! Ще ги връщат с лихва. Влизат в борба за власт две политически сили, едната получава чрез агентите ни пари - и пак ще ги връща с лихва. Само Русия ни плаща ежегодно три милиарда долара".

На двайсет години, Джон Хайцман много обичаше да общува с баща си. Винаги строг и необщителен преди, родителят един ден го извика при себе си в кабинета, предложи му да се разположи в креслото до камината, сам наля чашка от любимото на Джон кафе със сметана и с неподправен интерес го запита:

- Харесва ли ти ученето в университета, Джон?

- Не винаги ми е интересно, татко. Имам чувството, че професорите не обясняват ясно и разбираемо законите на икономиката - честно отговори Джон.

- Добре. Точно забелязано. Но още по-точно може да се изрази така: съвременната наука не може да обясни законите на икономиката, понеже няма понятие за тях. Професорите считат, че икономиката е за икономистите. Само че много бъркат. Световната икономика се управлява от психолози, философи и играчи.

Когато навърших двадесет години, моят баща и твой дядо Джон ме посвети в тайните на управленческия процес. Ти си вече на двайсет, Джон, и аз те смятам за достоен приемник на тези знания.

- Благодаря ти, татко - отговори Джон.

- И така, с беседи край камината, се започна едно обучение за законите на икономиката, съвсем различно от това в университета. Бащата обучаваше своя син по особен начин. Цялото обучение протичаше като поверителни разговори - доброжелателни, с примери и елементи от игра. Информацията, която разкриваше пред Джони баща му, бе невероятна и, разбира се, в никакъв, дори и в най-престижния университет, не би могъл да я получи по никой начин.

-- Кажи, Джон - питаше баща му, - известно ли ти е колко богаташи има в нашата страна. Или въобще по света?

- Имената им се публикуват в бизнес списанията, по реда на състоянието им в цифри - спокойно отговори Джон.

- И на кое място сме ние в тия списъци?

За пръв път баща му не каза "аз", а "ние". Значи, той вече счита него, Джон, за съсобственик. Макар и да не искаше да огорчава баща си, Джон отговори:

- Твоето име, татко, го няма в списъците.

- Да. Прав си. Няма го. Въпреки че само сумата на годишната ни печалба надвишава цялото състояние на много фигуранти в тези списъци. А името ми липсва от тези списъци по единствената причина, че кесията не трябва да става прозрачна. Много фигуранти от тия списъци работят директно или косвено за нашата империя - за твоята и моята, сине.

- Татко, ти положително си гений в икономиката. Умът ми не го побира как е възмож-

но без всякаква военна намеса да накараш такава огромна империя да ни плаща ежегодно данък. Как си успял да разработиш тъй грандиозна икономическа операция?

Хайцман-старши взе машата от камината и разбута цепениците, после мълчаливо сипа на себе си и на сина си по чаша леко вино. Отпи глътчица - и чак тогава продължи.

- Аз не съм разработвам въобще никакви операции. Капитала, който контролирам, позволява само да заповядвам - изпълняват други. Много аналитици, правителствени гении и президенти от различни страни биха били изумени, ако узнаят, че сегашното положение на страните им зависи не от тяхната дейност, а от моя каприз.

Центровете по политехнологиите, институтите по икономика, аналитичните институти и правителствените структури на много страни не осъзнават, че работят в строги насоки, разработени от моите отдели. При това много малко на брой. Например, цялата социално-икономическа политика и военната доктрина на Русия се предопределят и контролират само от един отдел, състоящ се от четирима психолози. Всеки от тях има по четири секретари. Нито един от тях не знае за дейността на другите.

Ще ти покажа как се управлява по този начин - то е достатъчно просто. Но първо, ти, Джони, трябва да разбереш истинските закони на икономиката, за които университетската професура си няма и понятие. Тя просто не знае за тяхното съществуване. Законът е такъв: в условията на демократичното общество всички президенти, правителства, банки, едри и дребни предприемачи от всички страни работят само за един предприемач, стоящ на върха на икономическата пирамида. Те работеха за баща ми, сега - за мене, а скоро ще започнат да работят само за теб.

Джон Хайцман гледаше баща си и не можеше да осъзнае докрай казаното от него. Да, той знаеше, че баща му е богат, но в дадения случай не ставаше дума просто за богатство, а за супер власт, която трябва да мине по наследство именно към него - Джон. Трудно бе да се осмисли тази фантастична информация докрай. По какъв начин в свободното демократично общество всички, почвайки от президента и свършвайки със стотиците хиляди големи и малки фирми, които са самостоятелни юридически единици, в действителност работят само за един човек - за баща му?

- Когато чух от дядо ти това, което съобщих сега на тебе, аз не можах да осмисля казаното веднага, мисля, че и ти не разбираш в момента всичко, Джон. Но разбери следното - продължи Хайцман старши: В живота има богати хора. Но над всеки богат има още по-богат. И има един най-богат. За него - за най-богатия - работят всички останали богати, а следователно и всички, които им се подчиняват. Такъв е законът на системата, в която живеем.

Всички разговори за "безкористната" помощ за развиващите се страни са чист блъф. Да, богатите страни дават кредити чрез международните фондове за развиващите се, но дават само с цел да получат солидни лихви за ползването на кредита - да получат печалба.

Например Русия плаща ежегодно по три милиарда на МВФ - и тази сума е само лихвата за взетия от Русия кредит. Много икономисти знаят: основните финанси на МВФ се състоят от капитали на САЩ. Разбират, че грабителската лихва за ползването на кредита отива в САЩ. А при кого конкретно - никой не знае. Щатите е само удобен параван в игра с капиталите. Кажи, Джон: на тебе известно ли ти е, че Америка има държавен дълг?

- Да, татко, известно ми е. Сумата на дълга е астрономическа. За миналата година тя беше... Лихвите, изплащани върху дълга бяха...

- Та значи, на тебе ти е ясно, че страната, която дава на заем на други страни, сама взима огромни заеми. Но от кого ги взима? Имаш ли понятие?

- От собствената ни Централна банка.

- А на кого принадлежи, тази Централна банка?

- Тя... Тя...

Джон никога не се бе замислял кому е длъжна Америка, но, отговаряйки на въпросите на баща си, разбра: в САЩ всеки данъкоплатец плаща на Централната банка. Но тя... Тя - Ценналбанк на САЩ, е частна банка. И следователно цяла Америка плаща стотици милиарди долари на някакви си частни лица... или на едно лице...

През целия си живот Хайцман никога не се суетеше. Водеше, както се казва, здравословен начин на живот: не пиеше, не пушеше, спазваше здравословни диети, ежедневно се занимаваше в тренировъчната зала. Но през последните шест месеца той престана да я посещава. Половин година бе на легло в една от просторните си спални, натъпкани с ултрамодерна медицинска апаратура. На смени в съседната стая денонощно дежуреха лекари. Но Джон Хайцман нямаше доверие на съвременната медицинска наука. С лекарите не считаше за нужно дори да разговаря. Само един професор по психология понякога удостояваше с кратки отговори. Хайцман не се интересуваше дори как се казват лекарите, включително и споменатия професор, но за себе си отбелязваше, че той е най-искрен и честен. Професорът говореше много, но често изказваше не само тясно медицински твърдения, а и разсъждения и желание да открие причините на заболяването. Веднъж той дойде някак си развълнуван и още от прага започна:

- Аз мислих за вашето състояние тази нощ и през цялата сутрин. Струва ми се, че разгадах причината за вашето заболяване и, следователно, като се отстрани причината, може да се говори за бързо оздравяване. Ах, простете, господин Хайцман, забравих дори да ви кажа "добър ден". Малко се увлякох със своите разсъждения.

Милиардерът не отговори на поздрав на професора, не се обърна към него, но тъй постъпваше с всеки лекар. Дори понякога на влезлия лекар даваше знак с леко мръдване на китката и всички знаеха, че това значи: "махай се".

На професора не даде такъв знак и затова той развълнувано продължи своите разсъждения:

- Аз не съм съгласен с колегите за необходимостта да ви се присадят черен дроб, бъбреци и сърце. Да, сега вашите органи не функционират достатъчно ефективно. Тъй е. Слаби са. Това е факт. Но присадените органи също няма да действат достатъчно ефективно. Причината за тяхната неефективност се крие във вашата дълбока депресия. Да, в депресията. Аз изчетох историята на медицинските наблюдения над вас няколко пъти и ми се струва, че направих много сериозно откритие. Вашият лекуващ лекар е записвал всичко най-подробно. Той всеки път е отбелязвал вашето психическо състояние. Работата на вашите вътрешни органи се е влошавала всеки път, когато сте изпадали в депресивно състояние. Да, състояние... Сега, главният въпрос: дали спада в работата на вътрешните органи предизвиква депресия; или, обратно, депресията предизвиква спад в работата на органите на целия организъм? Аз съм убеден! Абсолютно убеден съм, че първопричината е депресията. Да. Вашата изключително дълбока депресия. Състоянието, когато човек престава да се стреми към

някаква цел, когато губи интерес към това, което става наоколо и не вижда смисъл в живота. Тогава мозъкът почва да дава вяли и не съвсем настойчиви команди на целия организъм. На целия! Колкото по-силна е депресията, толкова по-слаби са командите, а на определено ниво на депресията мозъкът въобще престава да дава команди - и тогава настъпва смъртта.

И така, първопричината е депресията, а как тя да бъде ликвидирана напълно - съвременната медицина не знае. Затова се обърнах към народната. И сега съм убеден: причината за вашата дълбока депресия е урочасване. Да. Още по-точно: вас са ви урочасали и аз съм готов да докажа това с множество факти. На милиардера му се прииска да махне с ръка на доктора да изчезва. Той хич не обичаше тия днешни гадатели езотерици, обещаващи да премахнат магия, урочасване, да сложат защита - той ги считаше за дребни гешефтери и мошеници. Явно тоя професор поради безсилието на съвременната медицина се е хлъзнал към категорията на така наречените народни лечители. Но милиардерът не успя да махне с ръка. Професорът го изпревари с думи, които възбудиха в него, макар и вял, но интерес.

- Чувствам, че сте готови да ме отпратите. Възможно е завинаги. Моля ви. Умолявам ви, дайте ми 5 - 6 минути. Ако разберете това, което ще ви кажа, може да оздравеете, а аз ще направя велико откритие. По-точно,

вече го направих, необходимо е само да се потвърди окончателно.

Милиардера не направи знака с ръка, означаващ „махайте се“.

Професорът три секунди гледа, без да мигне, ръката на неподвижния човек, и разбирайки, че може да продължи, отново бързо заговори:

- Хората гледат един на друг различно. С безразличие, с любов, с омраза, със завист, със страх, с уважение. Но не най-важен е външният израз на очите. Външното може да бъде най-обикновена маска - като фалшивата усмивка на келнера или продавача. Важни са истинските отношения, истинските чувства на човека към другия. Колкото повече положителни емоции отправят хората към един или друг човек, толкова повече положителни енергии се съсредоточават в него. И обратно: ако в обкръжението на човека преобладават отрицателни емоции, насочени към него, то в него се концентрира негативното, разрушителното.

Простолюдието нарича това "урочасване", знахарите развиват дейността си на базата на това явление. Далече не всички са шарлатани. Цялата работа е в това, че човекът, получил твърде много отрицателна енергия, е способен и сам да я неутрализира или - с други думи - да я уравни. Знахарят, казвайки на човека, че с някакви действия е премахнал урочасването, пома-

га на човека да повярва, че е очистен. Ако човекът вярва на знахаря, той наистина самичък уравни се в себе си баланса на положителното и отрицателното. Ако не вярва, това няма да се случи. Вие не вярвате на знахарите - следователно те няма да ви помогнат. Това обаче не означава, че във вас няма прекалено много отрицателна, разрушителна за организма и психиката ви енергия. Защо отрицателна? Защото на човек във вашето положение всички околни могат да гледат само със завист, при това не бяла. Още могат да гледат, или по-точно, да се отнасят с ненавист към вас. Това са ония, които сте уволнили или на които не сте повишили заплатата. Мнозина, които усещат вашето могъщество, се отнасят към вас със страх. Както виждате - всичко това е отрицателна енергия. В неин противовес е нужна положителна. Нея могат да я дадат членовете на семейството, роднините. Но вашите жени са ви предали, нямате деца и приятели, с роднините не общувате. Източници на положителна енергия около вас няма. Положителна енергия, и то в достатъчно количество, човек може да си произвежда и сам. Но за да стане това, той трябва да има заветна цел-мечта, чието поэтапно постигане да предизвиква положителни емоции. Вие сте постигнали много и затова сега такава мечта-цел като че ли нямате.

А това е много важно: да имаме цел и стремеж да я постигнете. Аз съм анализирал физическото и психическото състояние

на много бизнесмени от различни нива. Човек, замесил тесто и изпекъл банички, след като ги продаде, се радва, че може да се сдобие с нужната му стока, и мечтае да развива и нататък своята работа. Нали само с развитието получава множество от благата на цивилизацията. Крупният banker или собственик на печеливш концерн също се стреми да развива бизнеса си, да увеличава доходите си, но често с по-малък ентузиазъм от продавача или от един баничар. Парадоксално, но е факт: с по-малък. И с по-малък затова, защото за него вече има значително по-малко примамливи блага, отколкото

за продавача на банички. Повечето постижения на цивилизацията за него не са блага, а ежедневие. Ако на обикновения човек му се появи възможност да си купи автомобил, то покупката ще предизвика в него чувство на удовлетворение и даже възторг. Богатият няма да се радва на супермодерната кола - за него това е дреболия. Парадоксално, но факт: богатите хора имат по-малко поводи за радост, отколкото по-бедните. Наистина, има още един фактор, носещ удовлетворение: победата над конкурента. Но вие, господин Хайцман, като че ли нямате и конкуренти.

По тази причина върху вас действат изключително отрицателни енергии, при това - много. Да, забравих още да кажа, че грамидите от отрицателни енергии могат да бъдат победени от само една, но силна, неимоверно силна; нарича се "енергията на любовта". Това става, когато сте влюбен или когато някой ви обича. Но, за съжаление, вие нямате жена, пък и, изглежда, вие вече не се интересувате от жени и при вашата възраст и състояние като че ли и няма да се интересувате повече.

ПАРЧЕ ЛЕДЕНА ТОРТА

ДОРА ВУЧКОВА

Мамо. Поиска да ти пиша. Много писма. Всеки мой ден да е една страница за теб. Знам, че не обичаш писмата. Никога не си ги обичала. Рядко и кратко ми пишеше през годините. А сега настояваш...

Започвам. Имам цяла нощ време. Така, както стоя на пост и вятърът вледенява всичко наоколо, чак до сутринта имам време да ти пиша. Без мoliv и лист. Без думи. Ще ти пиша с мисли. Настояваш, защото съм част от твоето минало и част от тебе, като страница, която искаш да препрочиташ от време на време. А аз те пазя и тебе и всички ви. В този час. Вашия мир, тишината, вашия сън.

Звездите греят и при мене. Същите като онези над тебе, подобни на бронзовите звезди, които всяка нова година окачваше най-отпред на елхата. Но на мен не ми харесваха, затова веднъж ги подпалих, а с тях пламна и елхата. На другия ден имаше друга елха, но вече без звезди. Помниш ли, често се прехласваше по звездите. Мислеше си, че мечтаеш по височината им, но си търсела далечния път на север. Там, където звездите са още по-студени. Пишеш ми, че изобщо не ги виждаш през вечната гъста мъгла. Виждам те зиморничаво да свиваш рамене и да ги криеш от леденото слънце. Нали студ лъха от писмата ти. Душата ти трепери, ала не от минусградусовия студ. Опитваш да се смееш свободно, високо, когато идваш при мене на свиждане. Много по-често идваш отколкото, ако беше останала у нас. Да, знам, пари не ти липсват. И кола последен модел също. И цялата казарма да почерпиш с онези ликьорени бонбони, пак ще имаш много пари. Няма нужда да носиш толкова шоколад. Знаеш, когато бях малък много го обичах. Помниш ли как го стискаха между пръстите си от радост, докато се стопи и потече! А ти се смееше и рисуваше с него по лицето ми бради, мустаци, кръгове. И пак ми купу-

ваше шоколад. Всеки ден. После татко се чудеше защо трудно заспивам вечер, плача и скачам насън нощем. Той не знаеше, че тайно ми купувах много шоколад, а татко ми го забраняваше заради почернелите ми изтънели зъби, приличащи на изкривени пирончета, забодени отпред рядко и грозно. Когато смених зъбите в първи клас, престана да ми се яде шоколад. От пресищането. Ти пак ми купуваше, а аз го давах на децата, като оставях парченце за себе си, но не за да го изям, а за да го размажа между пръстите си. Ти беше доволна. Оставаше сигурна, че лесно си намерила начина да бъде щастливо дете – само срещу блокче шоколад. Сега ми носиш онези противни бонбони, поляти с шоколад, прекалено мазни и сладки и смяташ, че си направила вносна и захарна и обичта си. Говориш ми какви неща имаш там, колко са много и колко сте доволни. Казваш, че мечтаеш, когато се уволня, да ти дойда за дълго на гости. Само гост бих ти бил, мамо. Ще бъда напълно свободен и ще мога да ти гостувам седмица, две. Там е така – предварително се обаждаш да питаш

дали можеш да посетиш майка си и то по определен повод. По всяко време не става. Само за дни ще ти гостувам, мамо. Ще се стараеш да ми показваш всичко около теб, паралелно с майчиното си внимание. Ще си доволна, когато оставаш пред мен шоколад, за да повикаш онова детско задоволство у мен.

Но аз ще ти бъда само гост там. Мамо, няма да повярваш, но аз отдавна вече ненавиждам шоколада. Татко отдавна не е онзи голям мъж с еднометрови широки плещи. Останаха му само очите. Те са същите. И в тях – неизменната тиха доброта. Сега не смее да се провикне високо в къщи, за да не прогони спомена за тебе. Зная, че само за тебе мисли. Помниш ли, веднъж отидохме тримата на нашата река. Беше жарко лято. Тогава ми се виждаше голяма. Сега е почти пресъхнала. И това може би не знаеш. Татко стъпи на единия бряг, ти на другия, мен по средата. Вие ме топвахте във водата до колене, издърпвахте ме. Аз пицях от радост, страх и възхита едновременно, а татко казваше, че ми давате синовно звание – превъзходна степен. После скачахме

заедно във водата...

Помниш ли това, мамо? Спомняш ли си синовното звание?

Ето, сега стоя на пост на хиляди километри от теб и те пазя. Пазя те от студа и вятъра, който събира снега по ъглите, като че го замита с метла и оголва свирепо земята...

Мамо, как се чувстваш в онзи огромен дом? Има ли в него някаква топлинка? Тук нямахме свое жилище. Под наем винаги живеехме. В една стаичка, тримата. Вечер вместо да ми четеш приказки, изваждаше онези дебели книги, в тях напразно търсех поне една картинка. Книги, които никога не прочетох от начало до край. Речниците те подготвиха много добре и ти реши с този език да живееш всеки ден. Толкова свикна с него, че нищо друго не бе по-важно за тебе. Ние с татко също. Втълпи си, че без този език чаша вода не можеш да си поискаш. Добре го знам, научих го покрай тебе, но няма думичка да кажа на него. А ти все повече се увличаше. Търсеха те, хвалеха те и пак те търсеха. Започна да пътуваш надалече. Почесто и по-задълго. Един ден каза, че там оставаш

да живееш...

Татко не каза нито дума. Ти бе решила. И се омъжи там.

Сега искаш да ти пиша. Защото съм от онова минало, останало далече зад гърба ти, в родината. Като отрязано парче шоколадова торта, която не успя да опиташ. Иначе щеше да знаеш, че вместо захар, друго нещо – горчиво и ледено, е прибавено. И се страхуваш, че разочаровани ще те обвиняват. Не се страхувай за нишката към нас, мамо. Та аз сега и тебе пазя, и твоя сън, твоята топлина, която те свързва с миналото, с някогашния ни живот. Не се стряскай на сън и не плачи скришом. Аз съм на пост.

Но изобщо не вярвам в блясъка на звездите. Те са само ледени парчета и греят измамно с леден, стъклен блясък, от който само студ пада на земята.

Реших да ви изпратя моята изповед, така че директно да я прочете моята майка. Сега написах изповедта си с надежда тя да стигне до нея. Знам, че ще познае изповедта ми. По-лесно бе за мен да ѝ напиша, което чувствам, по този начин. Това, което досега не успях да ѝ кажа.

Цветана Качерилска, Троян

ЗАВРЪЩАНЕ

На Атанас Маринов-писател, журналист и общественик от гр. Ловеч по случай 80г. юбилей

Под купола на летен звезден шатър
бащиният двор отново
ще ехти от стъпки, смях и говор.
В притихналите клони на дърветата
гнезда от спомени ще се раздвижат,
ще хукнат босоноги по росата
на детството и родната ти стряха.
Оттука младостта ще мине -
вихрушка, скорост и летеж.
И всеки ден ще бъде Сътворение,
ще почва всичко отначало,
защото твойто утро и денят
ще тръгват все оттук
към оня хълм на хоризонта -
на поглед и прегръдка от безкрая.
Дори безлюдна да остане,
ще те очаква бащината къща:
с най-шарената стомна,
със занемелия часовник
и снимки пожълтели.
Със оня смях внезапно
на прохождащо дете,
което ще повтаря с жест и поглед
най-яркия ти детски спомен -
със аромат на индрише,
на здравец, мащерка и риган.
И ще отекват калдъръмено годините...

РЪКА И ГЛИНА

Все още сме глината
в ръце на грънчар.
Вае ни той с мисъл и сила.
Източва от нашата нежност
тънкости, неземни форми.
Върти колелото
на кръговратните чувства
през сезоните – цветни петна.
Ръка и глина.
Мъж и Жена.
Живот и изкуство.

ЦВЯТ

Трябваше не цвят,
а стрък трева да бъде
под това небе на обичта.
Да се разлистят,
но да предвидят
и градушката,
и стъпката нехайна...

Бианка Михайлова ГЕНОВА

Бианка

Била съм във много епохи
и сменях и дрехи, и роли
и търсих единствено този,
който за мене достоен е!

Обичам червило да сложа,
усмивка загадъчно светла,
облечена с звездната рокля,
да тръгна по нова пътека!

Обичам да бъда такава –
спонтанна и весела – светла,
обичам да ходя в Октава
със мисъл каква съм принцеса!

Била съм във много епохи –
навсякъде бях героиня,
която наивно се радва
на всичко, което открива!

Във замъци много навлизах –
била съм и датска принцеса,
с испанска корона на пътя
стомирах не кон, а карета!

В Италия бях италианка,
а в Гърция просто Бианка,
там казваха – тя е Богиня
и питаха как ми е името!

Лилян ПАУНОВ
с. Бисер, обл. Хасково

Отгласи

*На моя вече пораснал син,
баща на моите внуци*

Неврътният ми син задава
безброй нечакани въпроси.
И знае той, че имам отговор за всички.
И само на един въпрос
не зная как да отговоря.

Горкичкият ми дребосък,
притиснал се до мен в леглото,
аз знам, че няма да ме пита:
"Къде е мама?"

Това любимо мъничко човече
се мъчи да ме пощади...
То иска да повярвам може би,
че и така ни е добре –
макар да сме сами, без мама.

А утре тайничко
ще иде да я посети,
раздирано във любовта си между двама.
Душата му, жестоко поразена
от нашата взаимна злоба,
ще вехне като цвете, посадено
върху земя, посипана с отрова.

ЗЕМЯ

Ценка ИЛИЕВА, Варна

Прости ни, майко търпелива!
Прости за раните, които
получи твойта плът красива
и тъй кървят си незащити.

Какво ли в тебе не забиха!
Какво не ръсиха отгоре,
понякога с ярост, нявга тихо,
съвсем без чувство за умора.

И ден след ден в реките-вени
ти вливаха отрови разни,
додето рибите смутено
обърнаха коремите в спазъм.

На колко птици из гората
отдавна празни са гнездата?
И колко още там пчелина
жужене чакат сред градина?

Виновни има, то се знае,
но страдат всичките накрая.
И както сеят в тебе сажди,
така отровен хляба раждаш.

Прости ни, майко, ако можеш!
Прости печалните ни грешки
и дай ни разум с воля Божя
да те обикнем човешки.

Целувка

Някога ме срещна Някой
и целуна ме веднъж
и аз влюбих се внезапно
в този тъй прекрасен мъж!

После бързо си замина
в своята хубава страна,
аз останах да го чакам
сам-самичка на света!

Обеща ми да се върне,
за да ме целува пак
и от сън да се събудя,
че да тръгнем из житата!

ПАМЕТ БЪЛГАРСКА

Севдалина ДРАГИЕВА

*Посвещавам на 3-ти март
- най българския празник*

О, колко мъка във сърцето твое
побрана е, Родино, колко мъка...
За хиляди хайдутини и герои
до днес е споменът във тебе скътан.

За всички майки със забрадки черни,
що жалят своите мили синове,
превърнати в еничери неверни,
изтръгнати от родни домове.

За зверските кланета многобройни,
извършени със турски ятаган -
не паят днес дори и птици пойни
при спомена за тази зверска сган.

От Шипка кървава река тече -
земята е пробита от куршуми...
Тела войнишки, мъртви, тя влече,
изгубени до днес в незначайни друми.

Не си! Не си забравила ти нищо!
Навеки в теб е жива паметта!
А споменът през вековете нищи
от нишката сълзите и скръбта!

Затуй, Родино, днес си нажалена!
В историята този ден е свят!
Че ти за свободата си свещена,
кръвта на своите чеда проля!!!

ИСТИННАТА ЗА РОМАНОВИ

(резюме на книгата "Император Николай II и конспирацията на XX век")

Благой ЕМАНУИЛОВ

На 16/17 юли 1918 г. в една от приземните стаи на Ипатиевия дом в Екатеринбург (Русия), се произвежда стрелба. Съседите чуват изстрелите, но какво е станало не се знае. Месеци след това при оглед в тази стая следователят Соколов открива пробойни (дупки) от куршуми по дъсчената облицовка на стените и засъхнала кръв в процепите между дъските на пода. Това са доказателства, че там е извършено убийство. Но кой или колко са убитите? И кои са те? Останалите от онова време документи дават отговорите.

Още в деня на разстрела, 17 юли, от Екатеринбург за Москва заминават две телеграми. Първата е адресирана: "Москва. Председателя на Совнаркома – др. Ленин."

В най-съкратен вид съдържанието на телеграмата е следното: "Поради това, че е заловено писмо на група бели офицери, подписано с "Офицер", от което се разкрива наличието на заговор, целящ отвличането на бившия цар и семейството му, по постановление на Президиума на Областния съвет, през нощта на 16 юли е разстрелян Николай Романов. Семейството е евакуирано на сигурно място..." Телеграмата е подписана от председателя на областния съвет Белобородов.

Втората е с адрес: "Москва. Кремъл. До Секретаря на Совнаркома Горбунов". За разлика от първата, текстът на тази телеграма е шифрован. Разшифрована, тя гласи: "Кажете на Свердлов, 1 че цялото семейство е сполетяно от същата участ, каквато сполетя главата на семейството. Официално семейството ще загине по време на евакуация".

И тази телеграма е подписана от председателя на областния съвет Белобородов. От нея става ясно, че всички членове на царското семейство са разстреляни.

Но ден след разстрела се появява нов документ. Това е пак телеграма. Тя носи дата 18 юли 1918 г. и е адресирана: „До всички Съвети в Русия“. Текстът ѝ е заповед за издирването на изчезнала Романова. Подписът е: "Ленин"

Следователно не всички от царското семейство са убити. Една особа от женски пол е останала жива. При това тя не е освободена, а просто "ИЗЧЕЗНАЛА" и то още преди разстрела.

Има и още един документ, оставен от Юровски 2 през 1920г. Това е неговата "Записка". В нея той пише, че часове преди разстрела от царското семейство е изведен Леонид Седнев (в литературата едни автори пишат, че е изведен двойникът на царевича Алексей, защото Леонид Седнев имал пълна прилика с Алексей, други пишат, че е изведен самият Алексей). Все едно е кой е из-

веденият, но е ясно, че и Алексей не е сред разстреляните.

От друга страна обаче, в своята "Записка" Юровски пише, че всички от семейството са убити. Той дори ги изброява поименно така, както ги е нареждал в редица. Но Юровски прави и друго. Той за пръв път съобщава, че заедно със семейството са убити и придружаващите ги: д-р Боткин, готвачът Харитонов, лакеят Трупп и „стайната девойка“ (вероятно става дума за камериерка или прислужница) Демидова. За това, че последните са убити заедно със семейството, говорят и разпитаните от следователя Соколов чекисти, участвали в разстрела.

И с това свършват документите, в които официално са признати извършените разстрели. Но в района на юрисдикцията на Екатеринбургския областен съвет са извършени и други убийства, които стават известни по неофициален път. За тях властите мълчат.

Така например, на 12 април 1918 г. от Москва пристига заповед: в Тоболск да бъдат арестувани генерал Татищев, княз Долгоруки, графиня Хендрикова и госпожа Шнайдер. Заедно с царското семейство и те са откарани в Екатеринбург, където са убити. Останките им са открити по-късно в

околностите на града.

В дневника си с дата 27 май 1918 г. Николай II е записал, че са изведени от Ипатиевия дом Иван Седнев и морякът Нагорни. Седнев е на 10 години, а Нагорни е компаньон на Алексей и винаги се е движел с него. Впоследствие труповете и на двамата са намерени също в покрайнините на Екатеринбург.

Междувременно братът на Николай II – Михаил Романов, е въдворен в Перм, където е убит на 14 юни 1918 г.

В началото на юни 1918 г. в Москва са арестувани Елисавета Фьодоровна – монахиня и сестра на руската царица, братята Константин, Йоан и Игор Константинови, княз Сергей Александрович, секретарят му Ремез и Владимир Палий. Всичките са откарани в Екатеринбург и после в гр. Алапаевск и там през нощта на 18 юли 1918 г. хвърлени в дълбока минна шахта. Падайки надолу, те са се блъскали в напречните греди, докато стигнат дъното. Хората разказвали, че дни наред оттам се чували стениания, докато постепенно утихнали и спрели.

Така всичките загинали по това време в района на Екатеринбург са били ликвидирани, без предявяването на каквито и да било обвинения срещу тях. Единствено Николай II е обвинен за причинени нещастия на руския народ.

И тук вече неизбежно възниква въпросът: „Защо? Каква е причината за ликвидирането на останалите?“ Няма автор, който да дава разумен отговор на този въпрос. А за да се даде отговор, ще трябва да се изтъкнат и други обстоятелства.

Обявената от Германия на 1 август 1914 г. война на Русия продължава и през 1916 г. руската държава се изтощава до краен предел. Из страната се шири глад и мизерия, а армиите на фронта търпят поражение след поражение. В резултат се поражда всеобщо недоволство към цар Николай II. Това недоволство постепенно обхваща всички социални групи: селяни, работници, интелигенция. Допълнителна причина за неговото ескалране е предоставената от царя и царицата възможност за свободен достъп в двореца на „черния демон Распутин“. Против това са както депутатите от Думата, така и князете от династията. Майката на царя също е от кръга на недоволните – особено след септември 1915 г., когато Николай II поема поста на главнокомандващ армията на Русия и поради тази причина трябва постоянно да е в Генералния щаб, разположен в гр. Моги-

льов, т. е. – твърде далеч от столицата. Така управлението е поето от царицата и чрез нея Распутин започва да се меси при уволнения и назначения на министри и висши чиновници, а царицата послушно се вслушва в съветите му. Доверието ѝ към Распутин се базира на благотворното влияние, което той оказва на болния от хемофилия царевич Алексей. Докато лекарите са безсилни да му помогнат, Распутин – вероятно чрез хипноза – успявал да спре силните болки, изпитвани от момчето и дълбоко религиозната царица започнала да приема лечителя като божи човек и да му вярва така, както вярва в Господ. В своето сляпо предоверяване тя стига дотам, че му предоставя за преценка и благословия плана на Върховното командване на армията за масирано настъпление и пълна победа над германската армия през лятото на 1916 г. Но това не става. И се заражда съмнение, че Распутин е уведомил германците за този план. В Русия, сред множество чиновници, включително и у председателя на Думата Родзянко, се утвърждава убеждението, че Распутин се е поставил в услуга на германските тайни служби.

Растящото негодувание към императора и царица Александра Фьодоровна довежда князете до идеята Николай II да бъде свален от престола и на негово място да бъде поставен брат му Михаил. Била е определена и дата за смяната – 1 януари, 1917 г.

Без съмнение Николай II е имал информация за готвеното му детрониране и е изпитвал основателен страх за сина си Алексей, който е царевич, а по законите на династията само царевич може да заеме освободения престол. Така че, за да седне на трона Михаил, царевичът Алексей се явявал законова пречка. Естествено е царят-баща да изпита страх дали тази пречка няма да бъде премахната насилствено. Навярно той си е припомнил и множеството дворцови заговори, станали при царуването и на неговата династия Романови.

От това опасение именно идва решението на царя да скрие царевич Алексей. Но с него решава да изпрати и сестра му Анастасия. Съществуват и доказателства за това, че Алексей е скрит. Най-напред Пиер Жилияр в своята книга „Император Николай II и его семья“ цитира телеграмата на царя до царицата от 13 март (28 февруари) 1917 г.: „Утре съм при Вас. Заповядайте да се извърши приготвяне за заминаване на Алексей.“

Но Алексей не е заминал. Същият ден революционерите завзели железните пътища. По тази причина и Николай II не е могъл да пристигне в Царское село.

По-късно Татьяна Боткина цитира един монархист от Тоболск: „Ние имаме задача да скрием Алексей Николаевич.“

И през 1953 г. в България Пьотр Иванович Замятин ще заяви, че му е заповядано от цар Николай II да скрие двете царски деца Алексей и Анастасия, а той съответно изпълнил тази заповед.

Цар Николай II взел и съответни мерки за гарантиране безопасността на децата му. Той поставил на тяхно място в двореца двойници. За двойник на Алексей бил избран Леонид Седнев, а за двойник на Анастасия е поставена полякинята Франциска Шанковска, известна по-късно с името Анна Андерсън. С това обаче мерките, които царят взел за да осигури безопасността на своите деца, не приключили. Той издирил още двойници и ги разпратил из Русия. Известни са към 40 девойки, които по-късно упорито твърдели, че са княгиня Анастасия, и около 20 младежи, които се представят за царевич Алексей.

Укриването на Алексей и Анастасия и операцията, свързана с поставянето на техни двойници, не е останала неразкрита. Бол-

шевиките войници от отряда за охрана на царското семейство в Тоболск усетили какво крои царят и веднага изпратили делегация до председателя на Всерусийския централен изпълнителен комитет Яков Свердлов, за да го уведомят за случващото се. Дори и Германия научила за този таен план.

Марк Касвинов в своята книга „Двадесет и три стъпала надолу“ пише, че по време на престоя на царското семейство в Тоболск, сред обкръжението му е имало човек на германските тайни служби и това била баронеса София Буксгевден.

Пиер Жилияр в посочената вече книга също подкрепя Касвинов. Той дори пише, че недоумява защо графиня Хендрикова е арестувана, а баронеса Буксгевден е оставена на свобода, като и двете са били фрейлини (придворни дами) на царицата.

Междувременно е решено да се използва двойницата на княгиня Анастасия. Към момента на разстрела тя е на 17 години, само след три години е щяла да навърши пълнолетие и, според руското право, да стане напълно дееспособна.

И както двойникът на Алексей – Леонид Седнев, е оставен жив, така и двойницата на Анастасия е оставена жива. Но тази тайна трябва да се запази и за това всеки, посветен в нея, е трябвало да бъде ликвидиран.

Ето това е причината за избиването на 23 души, между които и князе, и слуги, и дори дете на 10 години.

Но това далеч не е всичко. За да се опази добре тайната за укриването на княгиня Анастасия и да се счита, че тя е убита заедно с другите, се прилага и друг ход. С изключително старание се укриват и трупове на избитите.

От криминалната практика е известно, че труп се укрива, за да се прикрие факта на убийството. Тук обаче не става така. Фактът на убийството не само, че не се скрива, а шумно се оповестява. На 20 юли 1918 г., само три дни след разстрела, из Екатеринбург масово се разпространяват листовки „Экстренный выпуск“ със съобщението, че на 16/17 юли 1918 г. е разстрелян самодържецът цар Николай II и неговото семейство.

А трупове упорито се крият! Защо?!

Най-напред ги хвърлят в изоставена мина шахта, но после става ясно, че мястото е разкрито и веднага трупове се вадят и се местят, за да бъдат скрити другаде. Вземат се и мерки за затрудняване на тяхното идентифициране – лицата са изгорени със сярна киселина до неузнаваемост, заровени са в яма, която е много добре замаскирана, въпреки че и тя може да бъде открита и разровена. И така ще се установи липсата в нея на трупове на Анастасия и Алексей. За обяснение на тази именно липса, Юровски в своята „Записка“ използва думата „изгорени“.

Така става ясно, че трупове се укриват не за да бъде скрито престъплението, а за да бъде скрит техния брой, защото те се оказват не единадесет, както се твърди и пише, а девет.

Тук следва да проследим още едни събития, над които може да се помисли. Цар Николай II предава на Пьотр Замятин двете си деца Алексей и Анастасия, за да ги укрие. Изцяло Русия се появяват девойки и младежи, които твърдят, че са царските деца Алексей и Анастасия. Павел Медведев пише протокол за разстрела и там се казва, че след като всички са убити, княгиня Анастасия е дала признаци на живот, а царевич Алексей започнал да стене и поради това се е наложило да бъдат доубивани. От друга страна пък, Яков Юровски пише, че трупове на Алексей и Анастасия са изгорени!

А двойниците? Става ясно, че Леонид Седнев – двойникът на Алексей – е укриване, но незнайно къде, а двойницата на Анастасия

е прибрана в Германия. Но на 17 февруари 1920 г. тя изведнъж шумно известява за себе си и то по твърде странен начин, хвърляйки се във водите на Ландверканал, уж с цел самоубийство. Спасена е от полицейски патрул и е настанена в болница, откъдето по-късно постъпва в дом за душевноболни в Далдорф. Там тя престоява до м. март. Грижите, полагани за нея, също са твърде странни. В Германия със сигурност има хиляди хора, които са опитвали да слагат край на живота си, но към никой не са полагани такива грижи. Друг странен факт е, че след хвърлянето си във водите на канала двойницата си „изгубва“ паметта – не знае коя е и от къде е. Паметта ѝ се връща рязко през март 1922 г. и тя заявява публично и демонстративно: „Аз съм Анастасия!“

Започват различни разпознавания. Много Романови заявяват, че това наистина е тяхната Анастасия, но и мнозина ще я отрекат. Независимо от това в Германия се организира акция за утвърждаването ѝ като дъщеря на Николай II. Към нея започват да се отправят покани да присъства на различни аристократични балове и приеми. Оказват ѝ се големи почести. Живее в скъпи хотели и курорти. Всичко се прави, за да се втълпи на немската и световна общественост, че това наистина е княгиня Анастасия.

Уместно е да се попита защо е всичко това? Защо ѝ е на Германия Анастасия и защо толкова много се държи тя именно да се докаже, че е истинската?

За да се отговори на този въпрос трябва да се върнем назад в историята.

Русия е огромна по площ държава. На нейната територия се намират многобройни богатства, а който е богат, е и силен. А силният винаги предизвиква ненавистта на по-слабия. Това важи както за хората, така и за държавите. Затова още през 1147 г. папа Евгений III благославя кръстоносния поход, тръгнал да унищожи земите на православната Рус. А много години по-късно, през 1812 г., Наполеон повежда войските си към Русия, за да я унищожи. И всичко това – само защото тя е пречка за осъществяването на неговите амбиции за установяване на френско господство в Европа. Пак – почти едно столетие по-късно – през 1914 г., и германският кайзер Вилхелм II със същата цел ще обяви война на Русия. Още Бисмарк обединява многото германски държавици с цел създаването на Велика Германия, която да владее Европа. Но през 1914 г. френският икономист Тери дава своя прогноза в тази насока и тя е: „Ако европейските държави продължат да се развиват така, както са се развивали през периода 1900-1913 г., то в средата на века Русия ще доминира в Европа в политическо, икономическо и финансово отношение.“

Изводът – Русия трябва да се унищожи!

Фактът, че кайзер Вилхелм II иска да унищожи Русия, потвърждават Алекс и Елла – двете дъщери на великия германски херцог от Хесен Луи IV. Алекс е омъжена за Николай II, а Елла – за неговия чичо Сергей Александрович.

През 1916 г. обаче Вилхелм II ще признае, че Русия не може да бъде победена с открит военен фронт, а е нужен фронт, който да е скрит. Така в началото на 1917 г. именно Германия изпраща в Русия болшевика Ленин със задачата да организира и осъществи болшевишка революция. За тази цел му се предоставят милиони марки. По същото време от САЩ за Русия тръгва и Троцки. САЩ му предоставят съответно на разположение милиони долари.

ФЛОРА 2010

Продължава
от стр. 1

Нов момент във Флора 2010 е изложбата на стари фотографии и картини, които проследяват развитието на бургаската Морска градина от създаването ѝ до днес. Тя е представена по повод на 100-годишнината на Приморския парк в Бургас. Паралелно с нея е представена и изложба – конкурс за детска рисунка на тема: "Нашата морска градина". За изложбите, посветени на вековния юбилей, е отделена специална палата.

С бронзов медал от „Флора 2010“ се окичиха възпитаниците на Професионална гимназия по електротехника и електроника „Константин Фотинов“ – Бургас, които представят екологични и нетрадиционни решения. Учениците представят фотоволтанична поливна система, която решава проблема с липсата на електроенергия, като използва слънчевата енергия, ротационен соларен билборд с минимални размери и тегло, слънчев воден часовник – аксесор за градината за любители математици и астрономи, който указва часа с водна струя, както и саксии, изработени от естествени материали. Мотото на експозицията им е: "Да опазим земята чиста за бъдещите поколения".

Друго нестандартно решение е представено в къта на Младежкия културен център – Бургас, където пространството е аранжирано от клубовете и школите по стъклопис, батик и приложно изкуство. Художниците от СНЦ

В закритите палати са аранжирани от дизайнери редки видове орхидеи, рози, лилиуми, рододендрони, палми, кактуси, рози, бугинвинеи и букети рязан цвят, а в градините на парка са оформени лехите с различни по цвят и форма лалета. За радост на посетителите в

Морската градина цвето-производителите предлагат посадъчен материал, семена, луковици, саксии с уникални зелени и цветни растения и всеки, който обича цветята, може да си закупи желаните цветя и да направи дома, градината и балкона си по-красиви.

„Артпиерия“ са експонирали ръчно изработените глинени цветя и саксии на Офелия Тръпчева, дърворезба на Стефка Бакалова, картини и дървени битови предмети сред южноафрикански саксийни цветя.

ИСТИННАТА ЗА РОМАНОВИ

Продължава от стр. 15

Интересното тук е, че през февруари 1917 г. в Русия е извършена буржоазна революция. Тя сваля от власт монарха Николай II и ликвидира монархията. Установява се република, но интересът на Германия и САЩ не намалява, защото целта далеч не е само осъществяването до момента. Не свалянето на Николай II е приоритетът, а отслабването на силите на самата Русия.

След т. нар. Октомврийска революция властта минава в ръцете на болшевиките, а Германия и САЩ продължават да финансират Ленин. Необходимо е той да закрепят властта си и да проведе болшевишките икономически закони: ликвидация на частната собственост и пазарната икономика и създаване на общонародна собственост и държавно регулируема икономика. Така загиването на Русия е подсигурано и гарантирано. За целта обаче още след революцията Русия трябва да бъде оголена финансово. Клаузите на Брест-Литовският договор са унищожителни за нея, защото по силата на този договор Русия трябва да предаде на Германия 250 тона злато.

От друга страна, Николай II има огромни по размер авоари – в банки в Париж, Лондон и Ню Йорк. И ако тези средства се върнат в Русия, ще послужат за нов неин подем. За да не се случи това, над царските авоари час по-скоро трябва да се сложи ръка. И това би могло да стане лесно чрез двойницата на княгиня Анастасия.

Схемата е проста. Двойницата под името Анна Андерсън трябва да се наложи на световното обществено мнение като дъщеря на Николай II, а следователно и като негова законна наследница. Но това ще стане тогава, когато наследството се открие – следователно след смъртта на бащата. Затова бащата трябва да умре. Но наследствения дял зависи от броя на наследниците. Ако

той е един, съответно наследява всичко. Ето защо Анна Андерсън трябва да е единствената наследница на Николай II, а всички останали претенденти трябва да загинат. И те загиват. Убити са всички, които знаят, че Анна Андерсън не е истинската княгиня.

Това е причината Германия да има нужда от двойницата на Анастасия.

Какво обаче се случва с истинските деца на Николай II Алексей и Анастасия, които Пьотр Замятин е трябвало да укрие? Сам той ще каже, че след победата на болшевиките, престоят им в Русия вече е опасен и това води до решението, че се налага да напуснат страната. Качват се на един от последните кораби, отплаващи от Одеса. Но в последния момент преди корабът да отплава, по него започва стрелба, при която Анастасия е тежко ранена, но оцелява. По-късно, през 1922 г., бегълците по ирония на съдбата попадат в България, в село близо до град Казанлък. Но близо до Казанлък е и село Габарево...

В същото това село Габарево през лятото на същата 1922 г. пристигат шестима души руснаци, сред които са млада жена на видима възраст между 20-22 години и по-млад от нея мъж. Жената се записва под името Елеонора Албертова Крюгер, а момчето под името Георгий Павлович Жудин. Те се установяват там, но живеят анонимно. Никой от тях не говори за родно място в Русия, за рождената си дата, за родители или братя и сестри. Така – анонимни и загадъчни – двамата умират и са погребани в Габарево. Георгий Павлович Жудин през 1930 г., а Елеонора Албертова – през 1954 г.

Съществува версия, според която Елеонора всъщност е дъщерята на руския цар Николай II Анастасия, а Жудин – неговият син Алексей. И това не е безпочвена хипотеза. Тя се гради на известни доказателства. Освен твърдението на Пьотр Замятин има и други. На лице е и пълно съответствие във възраст

та на горепосочените лица. А уредничката на музей "Христо Ботев" в град Калофер, Василка Кертева, когато вижда в руски музей снимката на руското царско семейство, без колебание разпознава в лицето на Анастасия руската емигрантка госпожа Елеонора /Нора/, с която случайността я е срещала вече в село Габарево. През 1967 г. пък живеещият в град Чирпан руски емигрант бай Сашо Руснака споделя, че очаква идването на двама руснаци, които желали да бъдат отведени в Габарево, защото там имало „два гроба важни за Русия“. Но гостите така и не дошли. А в края на своя житейски път и самата Елеонора Албертова започва да споменава, че е царска дъщеря...

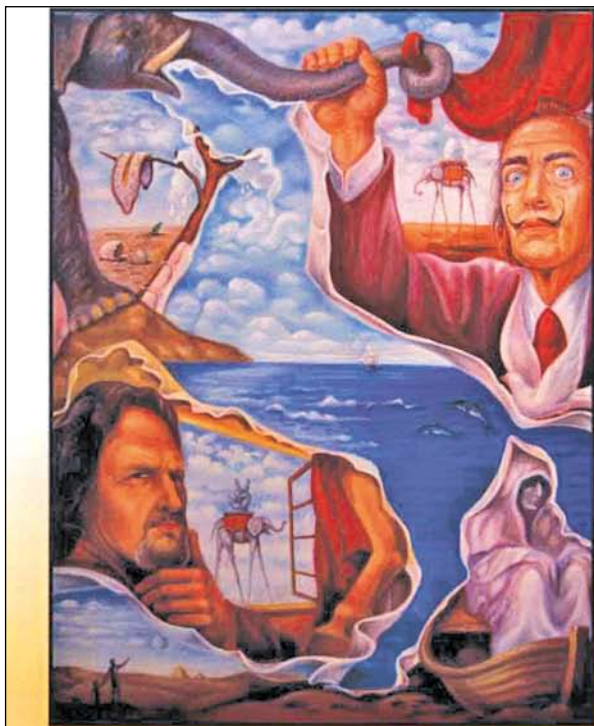
Тесните рамки на това резюме не позволяват да се посочат и другите съществуващи доказателства, подкрепящи споменатата версия. Остава да се използва и ДНК анализ като доказателство. Нужно е извършването на ДНК тест, за да се идентифицират костите на Елеонора и Жудин. Установяването, че това са всъщност царевичът Алексей и княгиня Анастасия ще опровергае официалното признание на Съветската държава, че сред разстреляните са всички Романови и свързаните с това признание доказателства. А от тук вече започва да се разкрива и истината за семейството на цар Николай II.

Накрая призивът е към държавните глави, към всички институции, към хората от бизнеса: Обърнете погледа си към Габарево!

1 – Свердлов – председател на Всеруския Централен изпълнителен комитет (Правителството)

2 – Юровски – непосредствен ръководител на разстрела

3 – Пиер Жиляр – швейцарец по произход, учител на царските деца

Община Асеновград
Читалище "Родолюбие"

ВИКАНЯТ

ИЗЛОЖБА - ЖИВОПИС

"ВИДИМО И НЕВИДИМО"

ТИХОМИР
ПАНАЙОТОВ

Откриване: 18.05.2010 (вторник) 18:00 ч.
Фоайе на читалище "Родолюбие"

Авторът
- Тихомир
Панайотов е
художникът
нарисувал
кориците на
серията книги
за Анастасия
"Звънтящите
кедри на Русия".

ЖРЕЦИТЕ И СИСТЕМАТА

акад. Виктор МЕДИКОВ

Образованието вае образи (образи-ваяние), а образите управляват света. Каквито са образите, такава е и действителността. Мисълта е материална. Припомни си троицата: Информация – Енергия – Материя. Я вие какво замислихте? Да откопирате западния начин на живот и по-точно едноетажната Америка. Те вече и кучетата си в едноетажни домове са настанили, и маймуните им в дворци живеят. За наша сметка, разбира се.

Кажи ми, може ли един спортист да завоява олимпийско злато, ако в него няма дори мисъл за това? А да станеш най-добър в света лекар, художник, певец, учен? Няма мисъл – няма какво да се реализира. И ти не би станал президент, ако не бе мислил за това.

Намери свободно време и внимателно обмисли по какво принципно се различават идеите за родови имена от натрапените от Запада лакирани мисли за едноетажна Русия.

Вкарай в проекта за едноетажна Русия същността за родовите имена, ноосферната идея. Тогава ще видиш какъв ефект ще получиш.

И най-важното. Тази идея изцяло се опира на наследството на предците. Така щастливо живели милиони години нашите деди и прадеди, арии и славяни. Наследието се базира на дълбоки ведически знания. Без тези знания човекът не е приобщен към енергията на предците, към Божествената енергия. В науката това се нарича синергичен ефект. Сам човекът е като една мравка, една пчеличка, изоставена и забравена птичка. Самотните са лишени от съвместната вест – съвест. Те не разбират същността на онова, което правят, и напразно се суетят. Мравката представя няма как да построи мравуняк, нито пчелата – кошер, птицата не знае накъде и кога да отлети... А без това неминуемо я чака гибел. Дори не може да продължи рода. И едва когато се натрупва определена критична маса, се появява и съвместната вест

– съвестта, и всичко си идва на мястото. Правят се невъзможно сложни лабиринти на мравуняка, подредени кошери, птиците поемат безпогрешно по своя далечен път. Животът продължава и се развива.

Именно чрез тези свръхзнания, Божествени знания, съвместната вест, се постига наследията на предците, приобщаването към своя род. Днес някои наричат това егрегор. Чувал си навярно, че има Яв, Нав и Прав. Без наследията на предците човек се мотае само в Яв, света на явното, като безпризорен. Като сенки, огледални отражения. По принцип това вече дори не са и хора. Те не знаят нищо за другите пластове на битието, за другите светове и съответно не могат да получат от тях сили и всичко необходимо за пълноценен живот като синове на Бога. И попадат под влиянието на различни егрегори, а в крайна сметка под влиянието на тъмните сили. Схвана ли?

- Ясно и убедително. А като се замисля

действително така стоят нещата. Учудващо, как по-рано не съм се досещал. Това е очевиден пропуск в моите познания. Сега нещата си идват на мястото. Жреците до корен са изстребвали. Историята за неразумните са създали и навсякъде натрапили. Писмеността е извратена, културата – унищожена. Добре знаят какво да правят, за да превърнат хората в безмозъчни роби и как след това да ги управляват.

- Добре, че го разбираш. Да вървим нататък, княже. Ти подхвана проблема за гориво-енергийните ресурси. За суровините ще продължим отделно да говорим – там нещата са стратегически. Като начало се запознай с един интересен анализ и прогнозата на Сергей Алексеев. Той дори посочва конкретни дати

и места на картата. Ще говорим след като прочетеш, а най-добре и с него да побеседваш – той празни думи не говори.

Разбира се, един такъв преход от жреческата, разрушителна икономика към алтернативната, съзидателната трябва плавно да се извършва. Иначе големи бели можеш да сториш. Нищо не бива да се разрушава. Ново трябва да се вкарва, а старото, ако не приляга на човека, само ще си отпадне.

Припомни си, когато християните дошли, всичко разрушили и голямата маса от хора уни-

със съседи, роднини, с Вселената. Възстанови хармонията, справедливостта, така необходима на хората.

Те ще възстановят от Бога дадените им способности, ще спасят планетата и ще възродят природата. Вместо суровини те ще дадат на света такива неща, от които дъхът ще спре. Рай ще построят на цялата планета, а не някъде на небесата, както други обещават. Войните и престъпленията ще секнат. Не за сметка на всеобщата роботизация и тоталния контрол.

Тези хора всичко ще направят сами, само не им пречете. Не държавата ще помага на тях, а те ще подкрепят държавата. Ето тава е самоуправление. Преди покръстването на това му казвали самодържавие, защото сами подкрепяли, държали държавата. В последствие това понятие било изкривено, а ролята на самодържавецата дали, меко казано, не комуто трябва.

Това не са фантазии – именно така живеели твоите и моите предци. Хилядолетия наред. Докато тъмните сили чрез лъжа и измама не получили доверието им и започнали безпощадно да ги унищожават. Тайно отначало, скришом, а впоследствие съвсем открито и явно, с всички оръжия и средства, за които вече говорихме, насъсквайки братски народи.

Огромна е разликата между тези два свята. Като цвете на асфалта и в прекрасна градина. На асфалта цветето за час ще увяхне и загине, а в градината дълго ще радва сетивата ти. И ще остави още по-прекрасно потомство. И така завинаги, докато някой не реши да го постави на асфалта.

Помисли само: Бог във всяка жива клетка е заложил цялата вселенска информация. Тя се про-

явява само в естествени условия. Хайверът във водата, семето – в земята, а яйцето – под кокошката. Само тогава от една клетчица ще бликне цялата необятна информация. Клетката сама знае кога да започне да расте, какво да пие и яде, как да реагира в различни ситуации. Но стига ни само да я поставим върху асфалта и тя умира. С човека е същото. Единствената разлика е в това, че човекът е успял, макар и само външно, макар и гнило, без божествените си способности, но се е запазил.

Ти беше един заспал Ведрус. Едва сега започваш да се пробуждаш. Времената са много специални. Никога досега на тази Планета за цялата ѝ история не е имало такива времена. Затова съм сега при теб. Като начало отидох при Игор, за да може той да те подготви и да узрее за нашата беседа. Вече си готов за твоя път – да твориш прекрасното.

- Защо именно аз? Не се отказвам, напротив. Но защо по-рано не го направи?

- Плодът трябва да узрее. Всичко има времето си. Разбира се, правени са опити и по-рано. Хората, обаче не бяха готови още. Други бяха времената. И ние знаехме как всичко можеше да свърши. Представи си подобен разговор с първия президент. Един човек с болен начин на живот, пие водка, яде месо, ругае и разпалва войни, унищожавайки невинни хора, за да угоди на чичо Сам. Припомни се Чечения, танковите атаки срещу парламента в центъра на Москва, многократните грабежи на населението... Какво ли би разбрал този човек от една такава беседа.

- Да наистина така е при нас: "Каквото и да започнем да произвеждаме, все танк излиза накрая" или „Каквото и организация да правим, все КПСС се получава". Да, прав си, Учителю.

- Още Иисус е казал: "Не хвърляйте бисерите на свинете". Аз и не хвърлям. Много влъхви имало във Ведическата Рус. Затова никои и нищо не бе могъл да стори хилядолетия наред. Дори жре-

ците, окупирали целия останал свят. Едва когато с лъжа покръсти Русия и унищожили три четвърти от Ведрусите, жреците постигнали своето. Преди всичко били унищожени влъхвите – светлите жреци. Подло и коварно, задъгла. Останали само влъхвите – пазители на тайните ведически.

Влъхвите знаели за предстоящия хилядолетен период на тъмните сили. Още великият Бус Белояр през четвърти век го е предсказвал. Великият княз Светослав това също знаел, бидейки и влъхв, и витяз, вест княз. Всички сили той положил да промени предназначения ход на историята. И него също унищожили.

Тъмните сили – това не са просто лоши хора с тъмни мисли. Тези хора са само инструмент в ръцете на истинските тъмни сили. За Луцифер си чувал, за Сатаната, дявола и тяхните йерархии. За Чернобог и неговата гвардия може би също си дочул. По разному ги наричат. Но сега за друго иде реч. Ти избираш пътя Прави, ти избираш света, в който да твориш и живееш.

Досега, както и да погледнем, ти си бил в Системата. Следователно си работил за тяхния свят, ти си го развивал и полирал с ръцете си и мислите си. Макар и неволно, но ти си унищожавал и най-малките фиданки на новия свят и неговите привържаници.

- Как така? Извини ме, Учителю, но не те разбирам. Аз никого не съм унищожавал. Не съм и помислял дори подобно нещо. Смятам, че живея честно на тази земя. Всичко за държавата си правя, което мога. Не бягам от задълженията си и в заговори не встъпвам. Дори личните ми интереси са на заден план. Навсякъде защитавам интересите на държавата.

- Можеш да мислиш каквото си искаш, княже. Ето ти един прост пример. По цял свят се смята, че наркоманията и наркотиците са зло, нали така?

- Така е.

- Всички, които употребяват наркотици, биват осъждани от обществото ни. Употребата на наркотици е табу. Съгласен ли си?

- Да, съгласен съм.

- Не само наркоманите биват порицавани, още по-голям грях е произ-

водството, пренасянето и пласирането на наркотиците, нали така?

- Няма какво да възразявам, на всички това е ясно.

- Ето ти сам стигна до логическия извод. По аналогия с наркоманите и наркоманията. Че с какво наркоманията е по-добра или по-лоша от другите начини на унищожаване на човечеството. Хората живеят в отровна среда. Всеки, който помага за унищожаване на природата, на човека и обществото, трябва да бъде осъден. Ние с тебе вече изяснихме, че обществото деградира стремително, унищожаването на природата преминава всякакви мислими и немислими граници. Гарнирай всичко това с непрестанни войни и нечовешки прояви. Следователно всички, които волно или неволно участват в това, подлежат на осъждане. Най-сериозно би трябвало да съдим организаторите и ръководителите. Ти себе си към кои слагаш?

- В такъв план още не се бях замислял. Като че ли логично говориш. Но да се съглася, че аз съм престъпник международен, не мога.

- Не съм и искал да ти слагам епитети. Само те насочвам към определени мисли, към определени категории. Към действия, полезни за теб и Вселената. Нека по-внимателно да си изясним какво в действителност се случва. Припомни си вътрешния предиктор на СССР от Концепцията за обществена безопасност „Мъртва вода“: „Доколкото разбираш, работиш за себе си, доколкото не разбираш, работиш за онзи, който разбира повече“.

Как усещаш нещата: доколко далече стоиш ти от истинските управници на света, от тези, които са измислили Системата и които я управляват?

- Струва ми, се доста далеко.

- А по-точно? Например ако използваме шахматната йерархия.

- Преди време смятах, че съм добър играч в политиката, че мога да бъда и добър президент. Заедно с екипа, заедно с Путин. Откакто ме избраха, много неща се промениха. Някой от древните философи бе казал в края на живота си: „Аз знам, че нищо не знам“. Ако използваме неговата самооценка, то аз би трябвало

да имам първи юношески разряд, а жреците да са световните шампиони. Несменяеми.

- Значи жреците гледат стотици години напред, а ти – година, две. И то, ако обкръжението ти не те подведе. А то със сигурност ще те подведе, защото служи на жреците. Не на теб. За пред народа, пред хората, които не разбират, за живеещите в неведение всичко изглежда така, сякаш на теб се подчиняват. А за какво тогава е Системата?

- Започвам да схващам. Който плаща, той поръчва музиката. На когото е мисълта, за него е и реализацията на тази мисъл. Системата е замислена от жреците. На тях се и подчинява. Троицата Информация - Енергия – Материя. Жрецът отпуска примката, докато човек изпълнява поставените му задачи. Неговите задачи. В момента, в който човек започва да се замисля, да дърпа чергата към себе си, напук на интересите на жреца, Системата се задейства и в зависимост от степента на опасност за жреца, унищожават отцепниците. Ако са много на брой се правят преврати, оранжеви и други цветни революции, войни. Всички многократно са минавали през това. В това число и САЩ. Щатите и сега са на прага на катаклизма.

Ако единици или малки групи се отклоняват, то те просто биват убивани. Някои попадат в психиатрията, за да ги изучават от научна и религиозна гледна точка. Отново в интересите на Системата.

- В общи линии правилно мислиш, княже. Преди малко каза: „Жрецът може всекиго да унищожи“. Не всеки, обаче. Не му е дадено това, иначе отдавна да се беше възползвал. Кой тогава ще мисли? Кой ще развива тъмния свят, ще го разширява до безкрая? Откъде ще се появят енергийните източници? Затова и тъмните жреци дават някаква видимост за свобода, място за инициатива на робите. Да се създава илюзията за развитие, да може човечеството да дойде до определени рубежи. За тази цел са измислени и различните обществени строеве: робовладелски, феодален, капиталистически, социалистически... Все еднакви. Навсякъде човекът роб е. Лъжата,

както знаеш, дълго не може да живее, затова се налага често да се сменя тази декорация - наименованието. Да няма време да се мисли за правилното направление.

Жреците диктуват посоката на мисълта на всички хора, живеещи в Системата. А в Системата днес са всички. Така се получава, че никой няма време да мисли как правилно да се живее, по Ведите, по Веста, по Авеста, по каноните на Бога. Хората живеят по написаните - вече знаеш от кого - закони. За-кон, или онзи, който е извън кона. Вече говорихме, че КОН означава обичай, начало, използва се и като олтар.

Телевизорите само какво правят! По-голямата част от живота си хората пред тях прекарват. Хранят се с тях, спят с тях, мислят като тях. А те не пропускат нито един скандал. Ако на жреците е нужно, могат и нещо „полезно“ да пуснат, но след време негодните ще бъдат премахнати.

На Хитлер му разрешиха да размаха малко свастиката. Защо мислиш?

- Предполагам, за да използва силната енергия на знака. А вероятно, за да го дискредитира и съвсем да бъде забранен след това. Тези неща са езотерични. Немците развили цял научно-изследователски, свръхсекретен комплекс – Ане-нербе, равен, на който по това време не е имал никой друг. Там работели големи специалисти.

- И какво се случи със свастиката след това?

- Забранена е по целия свят, в затвора за нея можеш да влезеш.

- А това е бил, и сега е също, изключително важен символ за руснаците, славяните, ариите. Хиляди години поред. Огромна енергия е носил. Със Слънцето е свързан. В Индия до ден днешен успешно се използва. Виж колко зайци убили жреците с един Хитлер, заставяйки да воюват братски народи.

Премисли в свободно време, по аналогия със свастиката, какво са натворили с ПРАВДА-та. Правда – ПО-РА- Веда. Това значи да знаеш изначалната Светлина, Истината, Бога. А какво се получава? Само вестник „Правда“ какви поразии е донесъл!

Там фашисти, тук комунисти, а резултатът е

един и същ. Защото мислите са от едно място, от един собственик. За тези управници хората са пушечно месо. Културата, паметта на предците на живо дерат. Обърни внимание, че никой за жреците, дори за левитите, думичка не казва. Всичко прехвърлят върху евреите. Воинствените мюсюлмани ненавиждат християните, иранци и иракчани – американците, руснаците през войната ненавиждали немците, а те – руснаците... Да теглим чертата и да направим заключение.

- И така. Човекът от Системата, от метача до президента, работи само за Системата, значи за жреците. Жреците имат изключителни способности и могат да определят по излъчването на човека какво е замислил той. В някакви граници му се позволява да се развива. Когато обаче стане опасен, го унищожават. Тяхната игра е многоходова и нито един човек от Системата не може да се доближи до замислите им. И скоростта на мисълта им е друга, и мястото на действието е под контрола им. Жреците изпреварват човечеството със стотици години. Затова за хората от системата се грижи самата Система. Основният враг на тъмните жреци са светлите жреци – влъхвите, пазителите на древните традиции, Ведите, Вестите, наследството на предците, генофонда, психоматрицата. Това са хора, живеещи сред природата. Този свят е съвършено различен, противоположен, светъл. Сега се открива реална възможност да се сътвори такъв свят у нас в Русия. Ясно ли формулирах досегашния ни разговор?

- Да. Продължавай.

- Но виж в каква ситуация попадаме. Сякаш аз съм в капан, както и всички останали ръководители на този свят.

- Да, в Системата е именно така. А ти какво искаш? Знаеш закона *Мисълта е материална*, нали? Бизнесменът замислил някакъв бизнес – той го и командва, и стопанисва. Човек замислил къща да построи – както замисли, така и ще построи. Госпожичката решила да се омъжи и семейство да има – каквато мисъл има, такъв и годеник ще се появи. Не по-добър от онава, което е намислила.

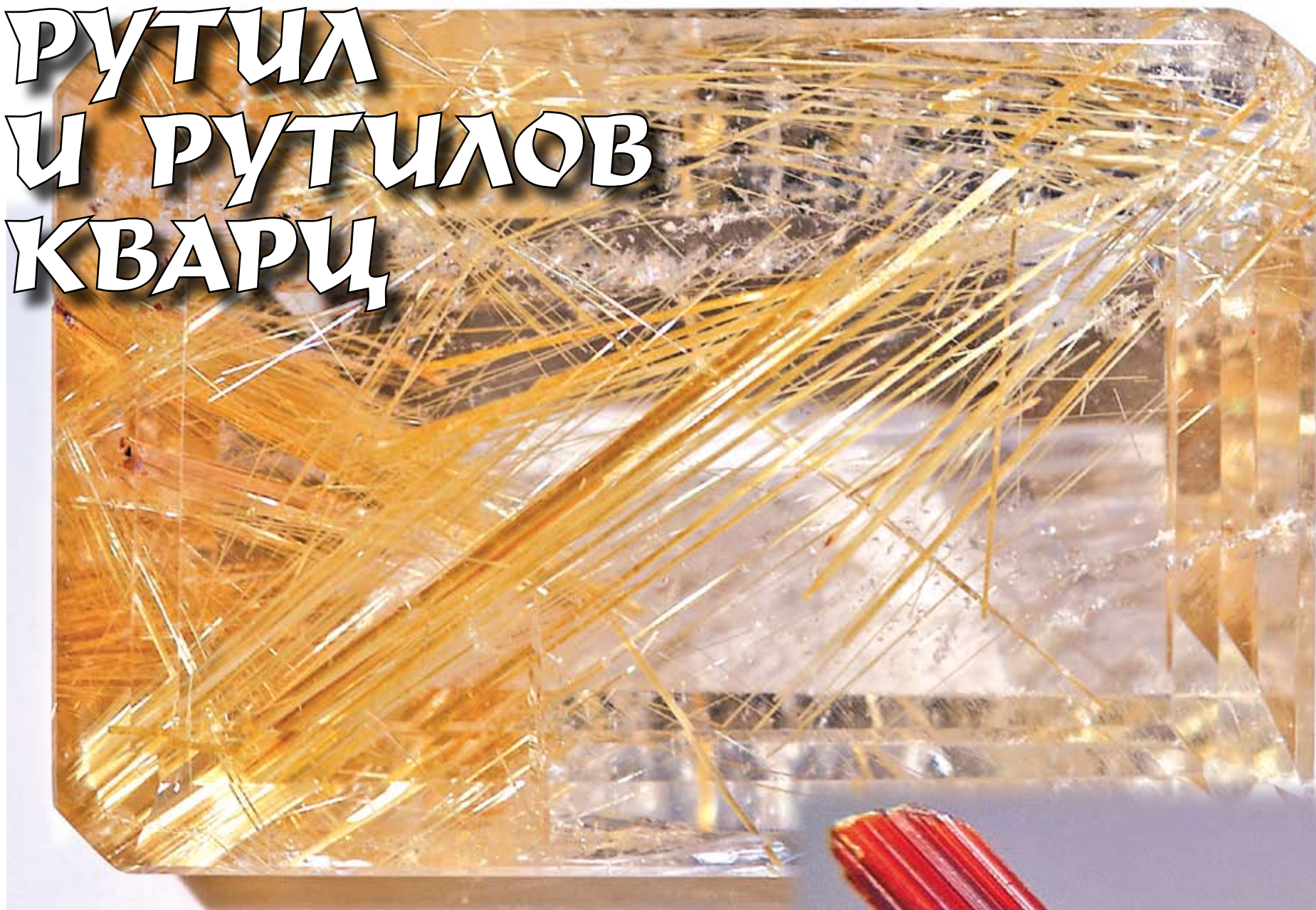
Продължава на стр. 22

„Духовната наука обаче същевременно знае, че материалните вещества се намират в определено отношение с духа. Който действително застъпва един духовен светоглед, е запознат, че именно при такива вещества не се касае просто за материя, а вътре, както в едно същество обвито

с кожа, живеят дух и душа. В този смисъл теософията говори за духа, който е въплътен в златото, в кварца, в арсеника или в отровата на белагоната.“

Рудолф Щайнер

РУТИЛ И РУТИЛОВ КВАРЦ

РУТИЛ - р. рутил; а. rutile; н. rutil; ф. rutile; и. rutilo, uxido natural de titanio.

Името на рутила идва от латински език - rutilus (червеникавочерен). Химичен състав - TiO_2 . Съдържа изоморфни примеси от Cr, Nb, Ta, V, Sn, които са свързани с неговите свойства като стимулиращ минерал. Твърдост: 6,5. Крехък. Среща се във вид на дребнозърнести и едрозърнести плътни масиви. Рядко - като едри отделни призматични, иглести кристали с жълт, червен и черен цвят, а най-често - като включения в други прозрачни минерали и особено в кварца (рутилов кварц).

Рутил

Кварц, съдържащ рутилови власинки - рутилов кварц

Рутиловият кварц

има екзотични имена: "Стрелите на Амур" (р. "Стрелы Амура"; а. "Arrows of Amur"; н. "Amur's Stein") и "Косите на Венера" (р. "Волосы Венеры"; а. "Venus hair"; н. "Venushaar"). Още преди хилядолетия хората забелязали този особен прозрачен кварц с власинки, който ги привличал, създавайки около себе си спокойствие, премахвайки подтиснатото настроение и чувството на самота. И не случайно на този камък са дадени такива поетични имена.

Носен в пръстен и висулка, рутиловият кварц

помага за преодоляване на умората и депресията,

дава дарба на пророчество, а като талисман и амулет помага на влюбените.

Има легенда, че носенето на изделия с рутилов кварц забавя стареенето. По мнение на литотерапевтите, включенията от рутил активизират работата на имунната система, помагат за бързо възстановяване след

„Скъпоценният камък разлага светлината по особен начин. На тази светлина всеки може да се лекува. Затова е добре човек да носи златни пръстени със скъпоценни камъни.“ Петър Дънов

“Върхът на египетската пирамида е бил кристал и в различни периоди са могли да сменят горния камък. Тоест, кристалът на върха на пирамидата можел да бъде заменен с друг скъпоценен камък, тъй като всеки камък има своя честота на вибрация и уникални качества.”

Браян Гратън, „Махатма I и II“

Пръстен от рутилов кварц и опушен кварц

радиационно облъчване, оказват лекуващо въздействие върху органи, свързани с третата чакра.

Находища на рутилов кварц има в Австрия, Швейцария, Бразилия, Италия, Русия, САЩ, Австралия, Пакистан, Казахстан, Скандинавските страни и Франция. Много често се среща в разсипни находища - Русия (Урал), Украйна, Австралия.

В България има находки в района на Средногорието и Родопите, около Казанлък, Пирдоп, Хасково (до 6 - 7 см) и Крумовград. Подходящи за колекции и обработка.

Лидия Старикова
Из „Камъни за нашите души“

Краси Проданов: Животът е вътре в нас, избора за него правим с интуицията си

Продължава
от стр. 9

Ако съдя по себе си, само вегетарианство може би не стига за това... (сmee се) Но със сигурност то насища света ти с много цветове и те учи на много неща – първото е това, че творението е цялостно и ти си свързан дори с най-дребното същество, пъпленце покрай теб. Другото се вижда и с просто око – вегетарианците винаги готвят прекрасно, обикновено са по-здрави и са развили повече свои таланти. Пък са и по-красиви, просто факт! (сmee се)

Трудно ли се задържа на пазара подобен род медия и има ли почва у нас?

- Да, много трудно – в почвата има място, но въпросът е какво ще израстне после от нея... Пък и медиите вече не са това, което бяха преди 20 години например. Днес те приличат повече на пъстър карнавал, отколкото на Четвърта власт. Но това, което дава основание и на списание като „Усури“ да съществува, е желанието да се усмихнеш на всички – правим го, но държайки на един стил на общуване. Просто пишем искрено за важните неща в живота ни. Вярваме, че хората имат потребност от това!

Смяташ ли, че ние, българите, сме изпаднали в духовна криза? Защо?

- Тази работа с кризи-те винаги е била плод на преувеличения – икономическата например дойде веднага след като ваксините за свинския грип се оказаха ненужни... Преувеличенията пък водят и страхове със себе си, а няма нищо по-хубаво от това да не се страхуваме. Ако не се страхува за физическото си оцеляване, българинът не би попаднал в лапите на никаква криза. Много неща около нас ни учат да се страхуваме, вменяват ни тази тревожност. Непосредствен резултат от нея е това, което наричат духовна криза. Външните й проявления са арогантността, незачитането и колите по тротоарите.

Какъв е изходът от нея в нашите условия на живот?

- Изходът е да трансформираме тази негативна енергия – виждате колко много инициативи се появяват в последно време. В някои от тях садим дърво, в други пък прегръщаме пораснали дървета. Дори родовите имена са процес на трансформиране на такава негативна енергия, при това в големи размери. Трябва да разчупим черупката на формалното и да приемем, че

това, което ни се струва несъвършено, е част от живота на другия. Тогава ще го видим не пълен с недостатъци, а достоен за уважение. Ще е вече жител на нашето лично родово име...

Какво все още ни пречи да живеем според повелите на природата и в хармония със себе си?

- Пречат ни навиците, които придобиваме удивително лесно, и от които не се пускаме цял живот. Природата не иска много, не бива да забравяме, че самите ние сме нейно притежание. Не е редно да се оплакваме от вулкани или земетресения, когато в нашите недра се раждат какви ли не тайфуни и вихрушки, дори щом някой ни настъпи в автобуса. Но природата е учител – отървем ли се от неумението си да общуваме с нея, я виждаме в цялото й съвършенство. **Имали достатъчно млади хора у нас, последователи на вашите идеи и смятате ли, че техният брой се увеличава?**

- Процесът е обратен – ние се превръщаме в приносители на идеите на хората, които срещаме. Това е така, защото светът на всеки един от нас е многолик. И сме щастливи, когато надникнем в когото и да е в дълбочина, това е наистина

обогатяващо преживяване!

Напоследък стана популярна темата за ГМО, срещу което сте твърдо против. Какви храни всъщност купуваме от суперите и как човек може да се храни екологично в България?

- Дори и да не е толкова полезна, храната може да се обогатява. Лесно е – просто зависи как и за кого я приготвяме. Придавайки й индивидуалност, тя засища не само чисто физическата потребност от енергия. Тя се превръща в начин на общуване. Затова и темата за здравословното хранене е твърде много експонирана в наше време. В нейния контекст дори марки като био могат да

се превърнат в скъпо платени екстри, които не ни носят нищо.

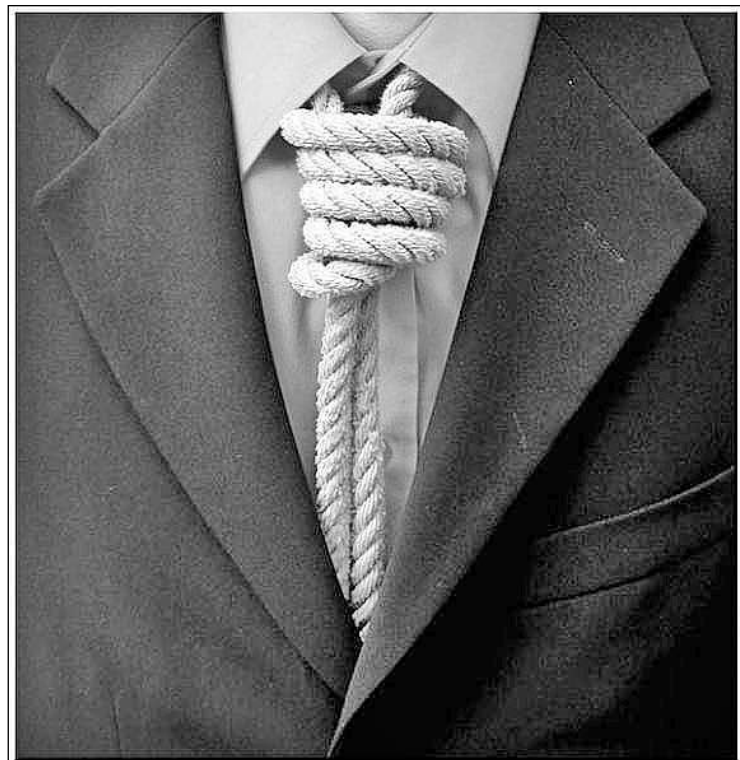
Ти лично как спазваш предписанията за здравословен и духовен начин на живот?

- Опитвам се да правя нещата така, както ги чувствам. Приготвям храната си лично, забавлявам се с нея. После често я подарявам... И това е част от здравословното хранене, при това по-удовлетворяващата! Когато ти отговорят пък с признателност, значи вече живееш духовно – материалното е останало на заден план, а ти неволно се усмихваш на всички и на всичко...

Интервюто взе:
Оля ОБРЕЙКОВА

ЖРЕЦИТЕ И СИСТЕМАТА

Продължава от стр. 19

Ако ръководителят е намислил реформа да направи, резултатът ще бъде такъв, какъвто е замисълът. Откъде резултатът да стане по-добър от замисъла? Сам помисли. И ако някой се натрапи със своите мисли – резултатът ще зависи от това, чия мисъл е по-силна.

Жреците замислили Система за управление на света. Имено те я реализират. Кой би те пунал да играеш царската роля? Говорихме ли вече за закона *Подобното привлича подобно?* Техните замисли се кръстосват с твоите и ето че ви се привлякохте. Само че мисълта на жреца е многократно по-силна

от твоята. Затова ти ще изпълниш замислите на жреца. Твоите собствени замисли ще се изпълнят само тогава, когато съпаднат с неговите. Всичко е пределно просто.

Представи си театър. Голяма площадка. Голяма масовка. Чудесен режисьор. Всички са във възторг. Мнозина направо се бутат да участват по-активно. И ти също там напираш. Как мислиш, ще ти дадат ли такава роля, в която ти сам ще определяш какво и кога да кажеш, или ще правиш онова, което ти нареди режисьорът?

- Разбира се, че ще слушаш режисьора. Ако всеки прави каквото му хрумне, няма да се по-

лучи никакъв театър, на базар повече прилича.

- Ето на, ти сам частично даде отговора. Но ти имаш друг изход. Какъв би могъл да бъде, как мислиш?

- Бих могъл да не се натискам да излизам на сцената и да остана страничен наблюдател. Мога и просто да си отида. Бих могъл и сам да си направя представление, ако сили имам.

- Влџхвите са онези, които не се поддали на режисьора жрец. И не играят по неговата свирка, не се поддават на силата му. Тяхните замисли и помисли са други. Следователно не се привличат по закона за подобие.

Организатори: Кооперация „Розова зора“, Сдружение „В хармония с природата“, фейсгрупа „Задруга Живот за цялото“

Скъпи приятели,
Елате да свещенодействаме, да работим, да се учим и забавляваме заедно, за да сбъднем заедно Промяната, която да превърне света в райска градина, изпълнена с аромат на рози и песни на хора и птици.

„И тия нежни зеленини някоя вълшебница ще засипе с росни трендафили и из въздуха ще се залееят благоухания заедно с песните на тъмнооките берачки, увенчани с пресни рози, като старовремските гъркини от Пифос и Цитера по венерините празници ...“

Иван Вазов

Кауза: Да влезем заедно в новата епоха! Да хармонизираме човешките отношения чрез нови ценностни модели и здравословни практики, адекватни на времето. Да

създадем нови практически приложни площадки за единение чрез труд, работещи за новия кълн и за запазването на Майката Земя.

За нас: Кооперация Розова зора е официално регистрирана структура, която притежава около 40 декара розови насаждения в района на с. Братя Даскалови, край гр. Чирпан, и 20 декара, засяти с лимец /дива пшеница/. Структурата представлява три концентрични кръга, в които всеки може да се включи, според силите и възможностите си. Всяка дейност за благото на каузата на Розова зора е добре дошла: природосъобразен начин на живот и хранене, нова култура на хляба; развиване на добродетели и качества, свързани с новата етика; кръг за песни и танци; кръг за художествени занаяти; биоземеделие; духовно лечение и диагностика; духовна и езотерична литература; нови технологии - слънчева енергетика и екологично строителство;

Лятна лагер школа и розобер в свещената земя на траките (18 май - 10 юни)

работа с деца и др.

Кооперацията разполага с две основни работни площадки: с. Братя Даскалови, близо до розовите насаждения и лимеца, за съвместна работа през лятото - розобер и жътва; и гр. София, ул. Хан Крум 7 А, постоянно действаща - провеждат се лекции, месене на хляб и др. практически занимания.

Място: с. Братя Даскалови, 15 километра южно от Чирпан, в района на селото, в северозападния му край, сградата на стопанския двор.

Условия: сграда на 2 етажа, 3 големи спални помещения с капацитет за 30 ч., голяма трапезария, помещение за лекции, бани и тоалетни, голям двор. Палатки могат да се разпъват в тревните площи в двора и извън него - сградата се намира в покрайнините на селото; В близост има заведение и хранителен магазин.

Важно: На територията на сградата не се пуши и употребяват алкохол и наркотици!!!

Осигурява се вегетарианско меню и нощувка на всички участници в розобера - цена 2 лв. на хранене. Участниците могат да се редуват да готвят и помагат в кухня-

та. Участието е безплатно на доброволни начала, като е придвидено участниците да получат и лимец - дива пшеница. Желаетелите да нощуват в сградата трябва да си носят спални чували. Който предпочита да спи на открито, си носи палатка. Носете си също стари ботуши, стари якета, кожени ръкавици.

Всеки може да се включи за определени дни през периода на розобера. Организира се предварителен график на посещенията. Всеки, който иска да заяви участие, може да се обърне към някой от координаторите по райони по e-mail, да посочи периода от време, през който ще се включи в розобера, откъде и кога пътува, дали е с кола и ако да колко свободни места има в нея, или има нужда от споделен транспорт, дали ще спи в сградата или на палатка.

Програма:

Работен процес на нивата: 6 - 11 ч. - розобер
Обяд: 13 - 14 ч. Вечеря: 19 - 20 ч.

Свободно време: 14 - 19 ч. - провеждане на лекции с различна тематика: еко-технологии, свободната енергия, лекции за дивата пшеница лимец, древна история

и археология и др., според интереса на участниците; екскурзии до светите места в региона.

Вечери: прожекции, музикални изпълнения (по желание).

Молим всички желаещи да заявят своето участие предварително, най-късно до края на м. април.

Координатори за участие в розобера:

Координатор за страната: Коста Воденичаров - тел: 0887 544 684, e-mail: rozova.zora@abv.bg

София: Силвина Карабойчева - тел: 0887 872462, 0894 340853, e-mail: silvikar27@hotmail.com

Пловдив: Милка Михайлова - тел. 032/286911, 0897 227114, e-mail: mila_reiki@abv.bg

Стара Загора: Янка Койчева - тел. 0897 665420, e-mail: vhamoniq@abv.bg

Още информация за българската роза, розобера и уникалното българско розово масло: http://www.facebook.com/note.php?created&&suggest¬e_id=381758784502

Българската роза и да се оросява под Небесната дъга!

ИСТОРИЯТА НА ЧОВЕЧЕСТВОТО, РАЗКАЗАНА ОТ АНАСТАСИЯ

Продължава от стр. 11

Потвърждения на направените от мен заключения има много. Аз съпоставих статистическите данни за продължителността на живота на богатите хора, на големите политици и президенти през последните сто години. Изводът се оказва крайно убедителен. Продължителността на живота на силните на деня е по-малка в сравнение с тази на простолудията, а често и много по-малка.

Наистина парадоксално - но фактът си е факт. Президентите и милионерите, макар и под постоянно медицинско наблюдение, имащи възможност да ползват най-съвременните технически средства и лекарства и да се хранят с изключително качествена храна, боледуват и умират като другите. Тези факти красноречиво свидетелствуват, че отрицателната енергия на обкръжението има колосална сила и затова никаква, дори и най-ултрамодерната медицина, не е в състояние да ѝ се противопостави.

И какво излиза, че положението е безизходно? Изход има, макар и на пръв поглед нищожен, единствен - но все пак има. Да. Има. Спомените! Уважаеми Джон Хайцман, моля ви се, опитайте да си припомните вашия живот поетапно. Онези етапи, които са ви донесли приятни преживявания.

И - най-важното. Ако сте дали някому сериозни обещания и не сте ги изпълнили - помъчете се, ако е възможно, да ги изпълните. Моля ви, заради себе си, заради науката, поне два-три дни направете усилия да си припомните нещо хубаво. Уредите фиксират работата на много ваши органи. Ежеминутно ги фиксират. Ако вие почнете да правите това, за което ви моля, и ако уредите почнат да показват положителни резултати, шансът

за изцеление се е появил. Да. Ще се намери. Аз непременно ще го открия! А може би вие ще го откриете. Или той сам... Животът ще го открие. Професорът млъкна и пак почна да гледа към ръката на неподвижния човек. След секунда характерният жест накара професора да си тръгне.

Джон Хайцман, както и много други хора, си припомняше миналото. В някаква степен, изказванията на професора му бяха разбираеми. По принцип човек може да се опита да открие хубави моменти в миналото си и вероятно те ще окажат положително въздействие, но проблемът при него бе тъкмо в това, че всичко преживяно досега му се струваше не толкова приятно, колкото безинтересно и дори безсмислено.

Хайцман си спомни как се ожени по съвета на баща си за дъщерята на един милиардер, допълвайки по този начин капитала на империята. Бракът не му донесе удовлетворение, жена му се оказа безплодна, а след 10 съвместни години умря от предозиране на наркотици. След това се ожени за една известна млада жена, модел, която се стараеше да изобрази ролята на страстно влюбена, а само след половин година съжителство охраната му представи снимки, на които жена му се развличаше с бившия си любовник. Той не си даде труд да говори с нея, а просто нареди на охраната тя да не му се мярка повече пред очите и никога вече да не му напомнят за нея.

Така Хайцман дойде в спомените си до началото на своята дейност в империята на баща си, но не можа да отдели нито един приятен момент, на който да иска да спре вниманието си и да изпита положителни емоции.

Имаше само един приятен момент: когато доказа на баща си, че няма нужда да става единовластен собственик на валутния фонд. Нека другите вносителите, предоставящи своите капитали на фонда и желаещи да ги премножат, сами да си бият главите как да увеличат целия му капитал - нали така те ще работят за тях, за Хайцманови.

Баща му мисли няколко дни. И един ден, по време на обяд, макар и много пестелив на похвали, каза:

- Аз съм съгласен с предложението ти, Джони - относно фонда. Съображенията ти са верни - ти си умен. Поразмисли и над другите направления. Време ти е да застанеш на кормилото.

Няколко дни Джон Хайцман бе с приповдигнато настроение. По-късно той взе още няколко решения - и пак увеличи прихода на финансово-промишлената империя. Обаче особена радост от всичко това повече никога не изпита.

Отчетите с нарастващите цифри на печалбите престанаха да го вълнуват - нямаше вече кой да го хвали. Баща му умря, а похвала от подчинени радост не носи. Ето как, малко по малко, Джон стигна в спомените си до детството. Мисълта му осветяваше вяло епизодите с редките контакти с баща му. По правило, строгият му баща даваше наставления само в присъствието на бавачките и учителите, прикрепени към Джон.

И изведнъж на тялото на лежащия неподвижно милиардер пробяга топлина, като вълна. Тялото трепна от приятно усещане. В спомените на Хайцман изплува ярка и много ясна картина: отдалеченият кът на една градина и една малка, двуметрова къщичка с прозорче, потънала в акации.

СЛЕДВА

ОБИКНОВЕНА МАХОНИЯ

Mahonia aquifolium Nutt.

Махонията е вечнозелен храст с височина 1-2 метра. Листата са бодливо назъбени. През есента и зимата придобиват червеникавокафява багра, а през пролетта възвръщат зеления си цвят. Цветовете са жълти, появяват се през април-май в продължение на 3 седмици. Плодът е синьо-черна ягода, почти сферична.

Обикновената махония произхожда от Северна Америка. Тя е влаголюбива, но не е взискателна към почвата. Понася засенчване. Листата ѝ измръзват частично

при -18, -20 градуса. При сухи почви и на открити места повредите са по-големи.

Източници:

1. Милев М., П. Александров, К. Петкова, Н. Илиев, Посевни материали от широколистни видове, София, 2004 г.
2. Вакарелов И., М. Милева, Декоративна дендрология, Дионис, 2002 г.
3. Комджиева-Стефова М., Б. Бузов, Горски култури, Матком, 2002 г.

Сайт на Българска
родна партия
www.bg-rodna.org

Проектант
на главата
на вестника и
герба на БРП
художник
Христо Танев

Всенародно екологично движение (ВЕД) "Родово имение"

Издател: академик АТАНАС ПАНЧЕВ - член на Руската родова академия (РА)

ГЛАВЕН РЕДАКТОР
Мария Стаева
РЕДАКЦИОНЕН КОЛЕКТИВ:
Рени Радева
Антоанета Андонова

Николай Кафтанджиев

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:
1172 София
ж. к. Дианабад
ул. Никола Габровски N1
Хотел Диана 1, ет. 6, ап. 62

тел.: 02 962 16 85,
02 962 16 86, 02 962 16 87
e-mail: rodimienie@abv.bg
www.rodovo-imenie.org
ISSN 1312-7063

Издателска къща
"Новата цивилизация" ЕООД - София
Уникредит Булбанк
IBAN: BG04UNCR96601031647309
BIC KOD: UNCRBGSF

ОТДЕЛ РАЗПРОСТРАНЕНИЕ
И АБОНАМЕНТ: 0888 693 359
Атанас РАЛЧЕВ ПАНЧЕВ
(за пощенски услуги)

Уведомяваме читателите, че за непоръчани статии хонорари не се изплащат.